

หน่วยที่ 1

จริยธรรมในอาชีพคอมพิวเตอร์

1. ความรู้เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

ความหมายของคอมพิวเตอร์ คอมพิวเตอร์มาจากภาษาละตินว่า **Compute** หมายถึง การนับ หรือการคำนวณเครื่องคอมพิวเตอร์ หมายถึง อุปกรณ์ที่ทำงานด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ สามารถคำนวณ เปรียบเทียบค่าทำงานตามชุดคำสั่ง (โปรแกรมคอมพิวเตอร์) อย่างอัตโนมัติและต่อเนื่องด้วยอัตราความเร็วสูงมาก

ประเภทของคอมพิวเตอร์

1. คอมพิวเตอร์เดสก์ท็อป (Desktop Computer)

2. คอมพิวเตอร์แล็ปท็อป (Laptop Computer)

3. คอมพิวเตอร์มือถือ (Handle Computer)

4. แท็บเล็ตพีซี (Tablet PC)

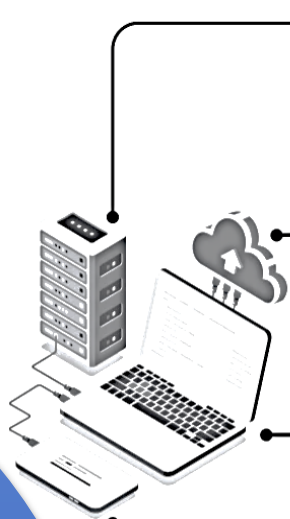
ประโยชน์ของคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในงานด้านต่าง ๆ

1. งานธุรกิจ บริษัท ห้างร้าน ห้างสรรพสินค้า
2. งานวิทยาศาสตร์การแพทย์และสาธารณสุข
3. งานด้านการศึกษา
4. งานราชการ
5. งานคมนาคมและการสื่อสาร
6. งานวิศวกรรมและสถาปัตยกรรม

คุณสมบัติของคอมพิวเตอร์

มนุษย์นำเครื่องคอมพิวเตอร์มาใช้ เพราะคอมพิวเตอร์สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และยังมีคุณสมบัติบางประการที่เหนือกว่าความสามารถของมนุษย์ ได้แก่ ความจำ (Storage) ความเร็ว (Speed) การปฏิบัติงานอัตโนมัติ (Self-Acting) และความถูกต้องแม่นยำและเชื่อถือได้ (Accuracy and Reliability)

-
1. ความจำ (Storage) คอมพิวเตอร์มีสื่อบันทึกข้อมูล (Storage Media) ทั้งหน่วยความจำภายในและหน่วยความจำภายนอก ทำให้เก็บข้อมูลได้จำนวนมากกว่าความสามารถในการจำของมนุษย์
 2. ความเร็ว (Speed) คือ ความสามารถในการประมวลผลข้อมูลที่ใช้เวลาน้อยกว่าความสามารถของมนุษย์ จึงเป็นตัวบ่งชี้ว่าคอมพิวเตอร์มีความสามารถในการประมวลผลข้อมูลที่มีประสิทธิภาพสูงกว่า
 3. การปฏิบัติงานอัตโนมัติ (Self-Acting) คอมพิวเตอร์สามารถประมวลผลข้อมูลตามคำสั่งได้อย่างอัตโนมัติ ต่อเนื่อง และถูกต้อง ตามคำสั่งและขั้นตอนที่โปรแกรมเมอร์ได้กำหนดไว้
 4. ความถูกต้องแม่นยำและเชื่อถือได้ (Accuracy and Reliability) ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการทำงานของคอมพิวเตอร์ โดยจะทำงานตามโปรแกรมคำสั่งและข้อมูล ที่โปรแกรมเมอร์กำหนดไว้ โดยสามารถประมวลผลผลลัพธ์ได้อย่างถูกต้อง

2. งานอาชีพคอมพิวเตอร์

เป็นงานบริการ ด้านคอมพิวเตอร์ ซึ่งมีความสัมพันธ์กับระบบ คอมพิวเตอร์ และระบบสารสนเทศทั้งฮาร์ดแวร์ และซอฟต์แวร์

1. งานบริการสารสนเทศ

2. งานด้านฮาร์ดแวร์

3. งานบริการด้านซอฟต์แวร์

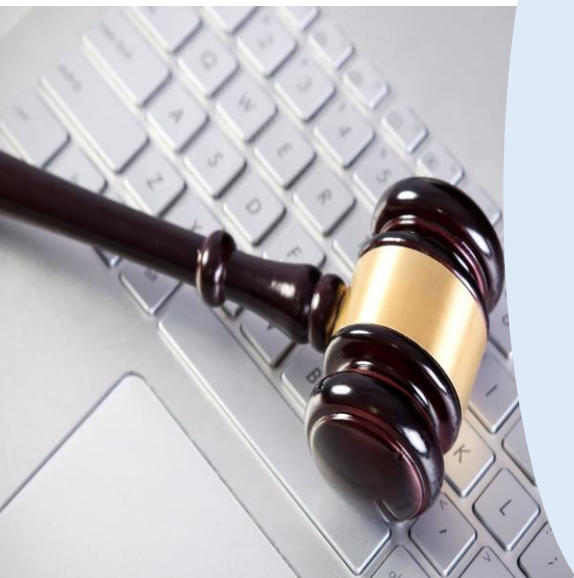
4. งานบริการเกี่ยวกับการพัฒนาบุคลากรด้านคอมพิวเตอร์

3. จริยธรรมในอาชีพคอมพิวเตอร์

จริยธรรม (Ethics) หมายถึง ความประพฤติหรือพฤติกรรมที่ควรปฏิบัติ

การควบคุมให้ผู้ใช้คอมพิวเตอร์มีจริยธรรมในการใช้คอมพิวเตอร์เป็นเรื่องที่ยาก เนื่องจากการนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในการสื่อสาร มีความรวดเร็ว มนุษย์จึงหันมาใช้มากขึ้น ส่งผลให้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลลดลง จริยธรรมก็ลดลงตามไปด้วย

กฎข้อบังคับทางศีลธรรมทั่วไป

1. ทำประโยชน์ให้สังคมและความผาสุกของมนุษย์
2. ไม่ทำอันตรายแก่ผู้อื่น
3. ซื่อสัตย์และไว้วางใจได้
4. ยุติธรรมและเป็นการกระทำที่ไม่แบ่งแยกกีดกัน
5. ให้เกียรติสิทธิ์ในทรัพย์สิน
6. ให้เกียรติแก่ทรัพย์สินทางปัญญา
7. เคารพความเป็นส่วนตัวของผู้อื่น
8. ให้เกียรติในการรักษาความลับ

ความรับผิดชอบในวิชาชีพ

1.

มุ่งมั่นเพื่อให้ได้งานที่มีคุณภาพ

2.

ได้มาและรักษาไว้ซึ่งความเชี่ยวชาญแห่งวิชาชีพ

3.

เคารพกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ทั้งกฎหมายท้องถิ่น กฎหมาย
แห่งรัฐ และกฎหมายระหว่างประเทศ

4.

ยอมรับและให้มีการสอบทานทางวิชาชีพ (Professional Review)

5.

ให้ความเห็นประเมินระบบคอมพิวเตอร์ ผลกระทบที่เกิดขึ้นอย่างครบถ้วน
รวมถึงการวิเคราะห์ความเสี่ยงที่เป็นไปได้ด้วย

6.

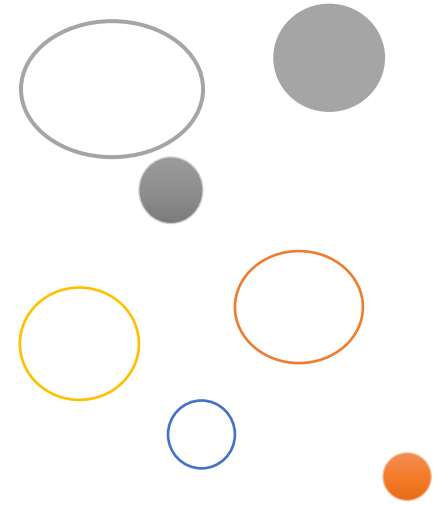
รักษาสัญญา ข้อตกลง และรับผิดชอบสิ่งที่ได้รับมอบหมาย

7.

ปรับปรุงความเข้าใจของสาธารณชนต่อคอมพิวเตอร์และผลสืบเนื่อง

8.

เข้าถึงทรัพยากรคอมพิวเตอร์และสื่อสารเฉพาะตามอำนาจที่ได้รับมอบหมาย เท่านั้น และจะต้องไม่ใช่คอมพิวเตอร์ซอฟต์แวร์ หรือแฟ้มข้อมูลของผู้อื่น โดย ไม่ได้รับอนุญาต

จรรยาบรรณในการใช้ E-mail และ Web board

1. ไม่ใช้ในการเสนอขายสินค้า หรือการโฆษณา
2. มีสติในการกล่าวถึงเรื่องราวและทราบอยู่เสมอว่าเมลกำลังกล่าวถึงเรื่องใด
3. หลีกเลี่ยงการโต้แย้ง คิดก่อนเขียน และไม่ใช่อารมณ์ในการสื่อสาร

4. ไม่ส่งข่าวสารที่เป็นการกล่าวร้าย หลอกลวง ภัยบคาย
5. ไม่ส่งต่อจดหมายลูกโซ่ หรือเมลขยะ
6. ระมัดระวังในการใช้คำ เช่น คำเสียดสี คำหยาบคาย
7. ก่อนส่งเมลควรตรวจทานรายละเอียด ตัวสะกด ตัวการ์นต์เสียก่อน
8. ตรวจรายชื่อผู้รับก่อนส่ง

บัญญัติ 10 ประการของผู้ใช้คอมพิวเตอร์

1.

ไม่ใช้คอมพิวเตอร์ทำร้ายผู้อื่น

2.

ไม่รบกวนงานคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น

3.

ไม่แอบดูแฟ้มข้อมูลของผู้อื่น

4.

ไม่ใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการลักขโมย

5.

ไม่ใช้คอมพิวเตอร์เพื่อเป็นพยานเท็จ

6.

ไม่ใช้หรือทำสำเนาซอฟต์แวร์ที่ไม่ได้ซื้อ

7.

ไม่ใช้คอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือไม่ใช้อำนาจหน้าที่ของตน

8.

ไม่ละเมิดสิทธิทางปัญญา

9.

คำนึงถึงผลต่อเนื้อหาทางสังคมของโปรแกรมที่เขียน

10.

ใช้คอมพิวเตอร์อย่างผู้มีจรรยาบรรณวิชาชีพ
ของสมาคมเครื่องจักรกลคอมพิวเตอร์

หน่วยที่ 2

พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำ
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์
(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560

1.

ที่มาของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560

ตั้งแต่ พ.ศ. 2550 ซึ่งตรงกับรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร (รัชกาลที่ 9) เป็นต้นมา ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และประชาชนก็ได้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวเรื่อยมา จนถึงรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 10)

2.

ความหมายคำศัพท์ที่ควรทราบ

1. ระบบคอมพิวเตอร์

หมายถึง อุปกรณ์ หรือ ชุดอุปกรณ์ของคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมการทำงานเข้าด้วยกัน มีการกำหนดคำสั่ง ชุดคำสั่ง และอื่น ๆ รวมถึงแนวทางการปฏิบัติงานให้อุปกรณ์หรือชุดอุปกรณ์ ทำหน้าที่ประมวลผลโดยอัตโนมัติ

2. ข้อมูลคอมพิวเตอร์

หมายถึง ข้อมูล ข้อความ คำสั่ง ชุดคำสั่ง หรือสิ่งอื่นใดที่อยู่ในระบบ คอมพิวเตอร์ ที่ระบบคอมพิวเตอร์สามารถประมวลผลได้ และมีความหมายรวมถึงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ตามกฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ด้วย

PATENT

3. ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์

หมายถึง ข้อมูลเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์ ที่แสดงถึงแหล่งกำเนิด ต้นทาง ปลายทาง เส้นทาง เวลา วันที่ ปริมาณ ระยะเวลา ชนิดของบริการ หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์นั้น

4. ผู้ให้บริการ

1. ผู้ให้บริการแก่บุคคลอื่นในการเข้าสู่อินเทอร์เน็ตหรือทางอื่น
2. ผู้ให้บริการเก็บรักษาข้อมูลคอมพิวเตอร์เพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น

5. พนักงานเจ้าหน้าที่

หมายถึง ผู้ที่รัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ

6. รัฐมนตรี

หมายถึง รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งได้แก่
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม

3.

การกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

1.

การเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึงโดยเฉพาะ และมาตรการป้องกัน นั้นไม่ได้มีไว้สำหรับตน (มาตรา 5)

บทลงโทษ

จำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

2.

การล่องรู้มาตรการป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะ และนำมาตรการดังกล่าวไปเผยแพร่ และก่อให้เกิดความเสียหาย (มาตรา 6)

บทลงโทษ

จำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

3.

การเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึงโดยเฉพาะ
และมาตรการนั้นไม่ได้มีไว้สำหรับตน (มาตรา 7)

บทลงโทษ

จำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 40,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

4.

การใช้วิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อดักจับข้อมูลของผู้อื่น และข้อมูลนั้นมีได้มีไว้เพื่อการประโยชน์ต่อสาธารณะ หรือเพื่อประโยชน์ต่อบุคคลทั่วไป (มาตรา 8)

บทลงโทษ

จำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกิน 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

การแก้ไข ดัดแปลง หรือทำให้ข้อมูลผู้อื่นเสียหาย

1.

การทำความเสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง เพิ่มเติมบางส่วนหรือทั้งหมด
ของข้อมูลของผู้อื่นโดยมิชอบ (มาตรา 9)

บทลงโทษ :

ต้องได้รับโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

DATA TRANSFER

Lorem ipsum dolor sit amet
consectetur adipiscing elit

2.

การระบุ ชะลอ ขัดขวาง หรือรบกวนระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น จนไม่สามารถทำงานได้ตามปกติ (มาตรา 10)

บทลงโทษ :

ต้องได้รับโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

การส่งข้อมูล หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ก่อกวนผู้อื่น หรือ Spam Mail

“การส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์แก่บุคคลอื่นโดยปกปิดหรือปลอมแปลงแหล่งที่มาของการส่งข้อมูลดังกล่าว ซึ่งรบกวนระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยปกติสุข ต้องได้รับโทษปรับไม่เกิน 100,000 บาท”

การเข้าถึงระบบหรือข้อมูลทางด้านความมั่นคง โดยมิชอบ

“การเข้าถึงระบบข้อมูล หรือระบบคอมพิวเตอร์ที่เกี่ยวกับการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ ความปลอดภัยสาธารณะ ความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ หรือโครงสร้างพื้นฐานอันเป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ ต้องได้รับโทษจำคุกตั้งแต่ 1-7 ปี และปรับตั้งแต่ 20,000-140,000 บาท”

การจำหน่าย เผยแพร่ชุดคำสั่ง เพื่อนำไปใช้ กระทำความผิด

1.

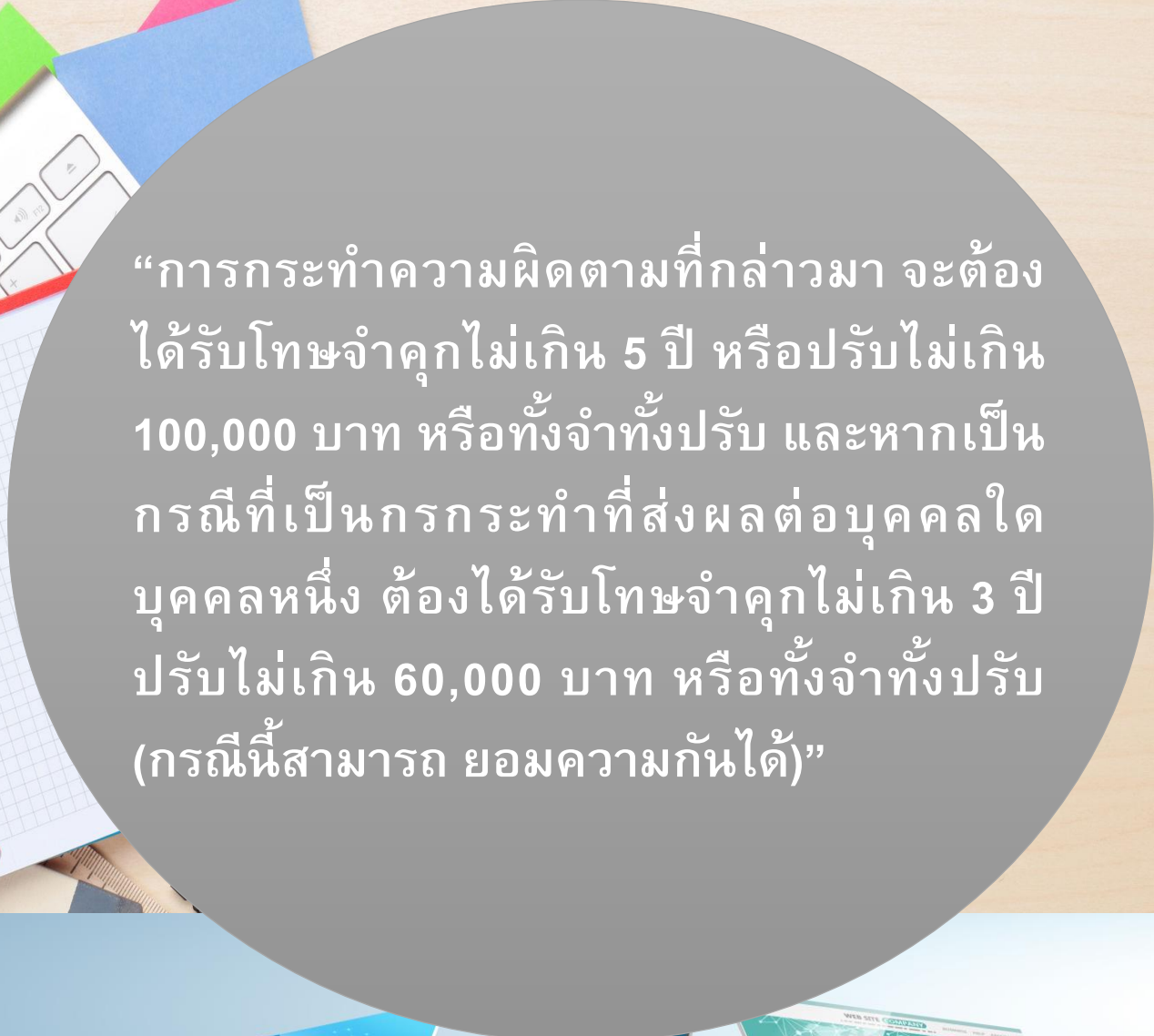
กรณีการกระทำเพื่อเป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์ มาตรา 12 จะต้องได้รับโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี ปรับไม่เกิน 40,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ หากมี ผู้นำไปใช้กระทำความผิด ผู้จำหน่ายหรือผู้เผยแพร่จะต้องรับผิดชอบร่วมด้วย

2.

กรณีจำหน่าย หรือเผยแพร่ชุดคำสั่งที่จัดทำขึ้นโดยเฉพาะ เพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด ตามมาตรา 5 มาตรา 6 มาตรา 7 มาตรา 8 มาตรา 9 มาตรา 10 หรือมาตรา 11 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ หากมีผู้นำไปใช้ในการกระทำความผิด ผู้จำหน่ายหรือผู้เผยแพร่ต้องรับผิดชอบร่วมด้วย

การนำข้อมูลที่ผิดพระราชบัญญัติเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์

1. โปสต์ข้อมูลปลอม ทูจจริต หลอกลวง ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน
2. โปสต์ข้อมูลเป็นเท็จ ที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อความมั่นคงของประเทศ
3. การโปสต์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร และการก่อการร้าย
4. การโปสต์ข้อมูลลามกที่ประชาชนเข้าถึงได้
5. การเผยแพร่ ส่งต่อข้อมูลที่ทราบอยู่แล้วว่าเป็นข้อมูลที่ห้ามโปสต์

“การกระทำความผิดตามที่กล่าวมา จะต้องได้รับโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และหากเป็นกรณีที่เป็นกรกระทำที่ส่งผลกระทบต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ต้องได้รับโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี ปรับไม่เกิน 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (กรณีนี้สามารถ ยอมความกันได้)”

การให้ความร่วมมือยินยอม รู้เห็นเป็นใจ กับผู้ร่วมกระทำผิด

“ผู้ให้บริการผู้ใด จงใจสนับสนุนหรือยินยอมให้มีการกระทำความผิดตามมาตรา 14 ในระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความควบคุมของตน ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดตามมาตรา 14”

การติดต่อ เต็ม หรือ ดัดแปลงสภาพ

“ผู้ใดนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ที่ประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ปรากฏเป็นภาพของผู้อื่น และภาพนั้นเป็นภาพที่เกิดจากการสร้างขึ้น ตัดต่อ เต็ม หรือ ดัดแปลงด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ หรือวิธีการอื่นใด โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้น เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง หรือได้รับความอับอาย ต้องได้รับโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี และปรับไม่เกิน 200,000 บาท”

ผู้ที่กระทำผิดตามมาตรา 14 และมาตรา 16 ซึ่งมีคำพิพากษาว่ามีความผิดจริง

1.

ให้ทำลายข้อมูลที่โพสต์นั้น

2.

ให้เผยแพร่คำพิพากษานั้น โดยผู้กระทำผิดเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย
ในการโฆษณาเผยแพร่

3.

ให้ดำเนินการอื่นๆ ตามที่ศาลเห็นสมควร เพื่อบรรเทาความเสียหายที่
เกิดขึ้นจากการกระทำความผิดนั้น

4.

การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่

การดำเนินการลบข้อมูล

เมื่อได้มีการแพร่หลายข้อมูลที่ผิดต่อพระราชบัญญัตินี้แล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่ โดยได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีอาจยื่นคำร้อง พร้อมแสดงพยานหลักฐาน ต่อศาล ขอให้มีการสั่งระงับการแพร่หลาย หรือลบข้อมูลนั้นเสีย (มาตรา 20)

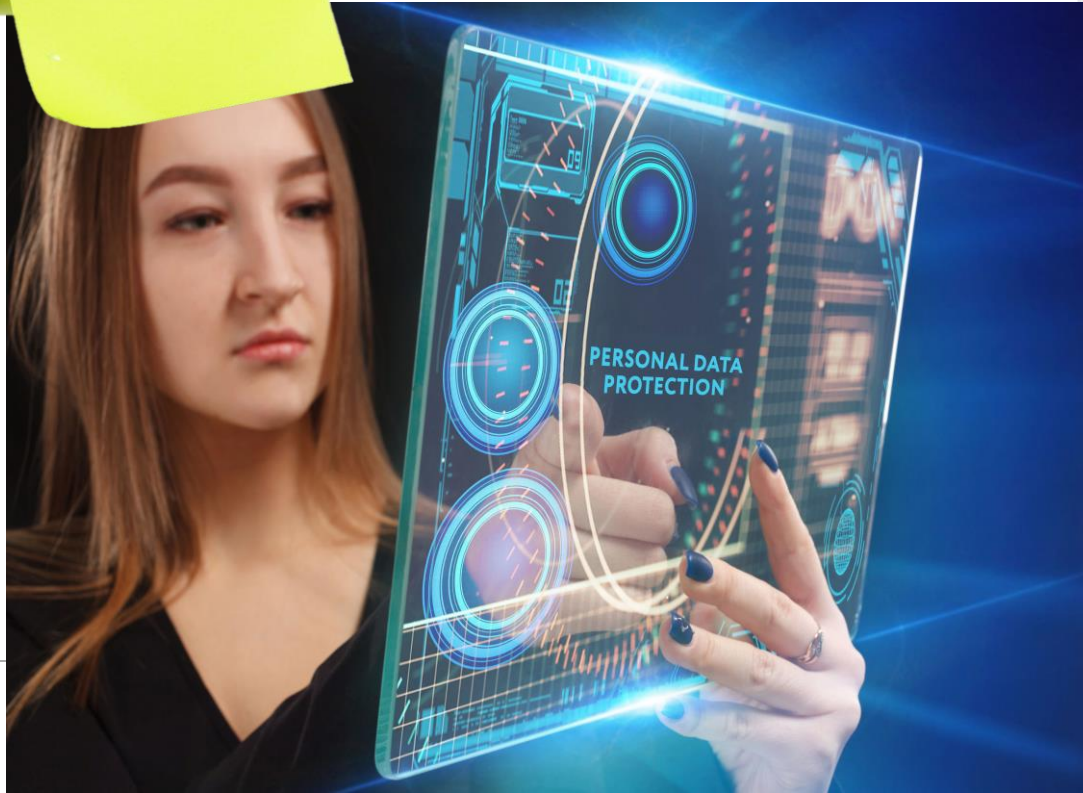
DELETE

การเผยแพร่ข้อมูลของเจ้าหน้าที่

ห้ามพนักงานเจ้าหน้าที่ และพนักงาน เผยแพร่ หรือ ส่งมอบข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ หรือข้อมูลของผู้ใช้บริการ ซึ่งเป็นข้อมูลที่มีความผิด ตามพระราชบัญญัตินี้แก่ผู้อื่น หากฝ่าฝืนจะต้องมีโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกิน 60,000 บาท หรือ ทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 22)

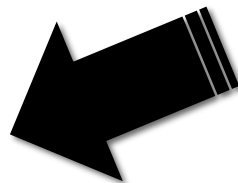
หน่วยที่ 3

**พระราชบัญญัติคุ้มครอง
ข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562**

1. ที่มาของพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562

กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 หลักการสำคัญคือ “การจัดเก็บข้อมูลนั้นจะต้องกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย และมีวัตถุประสงค์ของการจัดเก็บอย่างชัดเจนว่าจัดเก็บเพื่ออะไร ภายในกำหนดระยะเวลาเท่าใด และจะไม่เปิดเผยข้อมูลนั้น เว้นแต่จะได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล”

2. ความหมายคำศัพท์ที่ควรทราบ

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

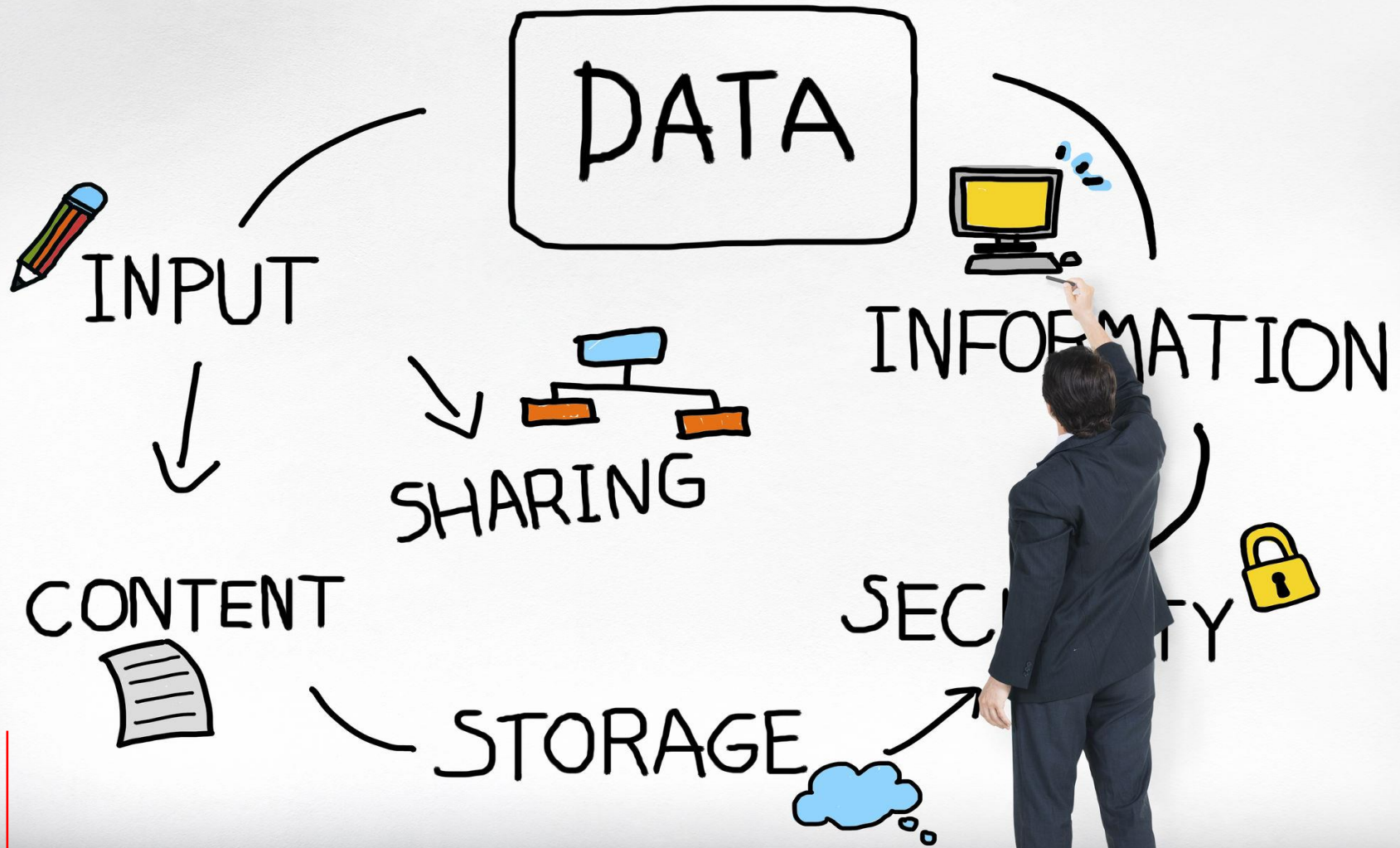
ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคล
นั้นได้ ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม แต่ไม่รวมถึงข้อมูลของ
ผู้ถึงแก่กรรมโดยเฉพาะ

2.
ผู้ควบคุมข้อมูล
ส่วนบุคคล

หมายถึง บุคคลหรือนิติบุคคล ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตัดสินใจ
เกี่ยวกับ การเก็บรวบรวมใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล

3. ผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล

หมายถึงบุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งดำเนินการเกี่ยวกับการรวบรวมใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามคำสั่งหรือในนามของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล

4.

บุคคล

หมายถึง บุคคลธรรมดา

5.

คณะกรรมการ

1)

ประธานกรรมการ

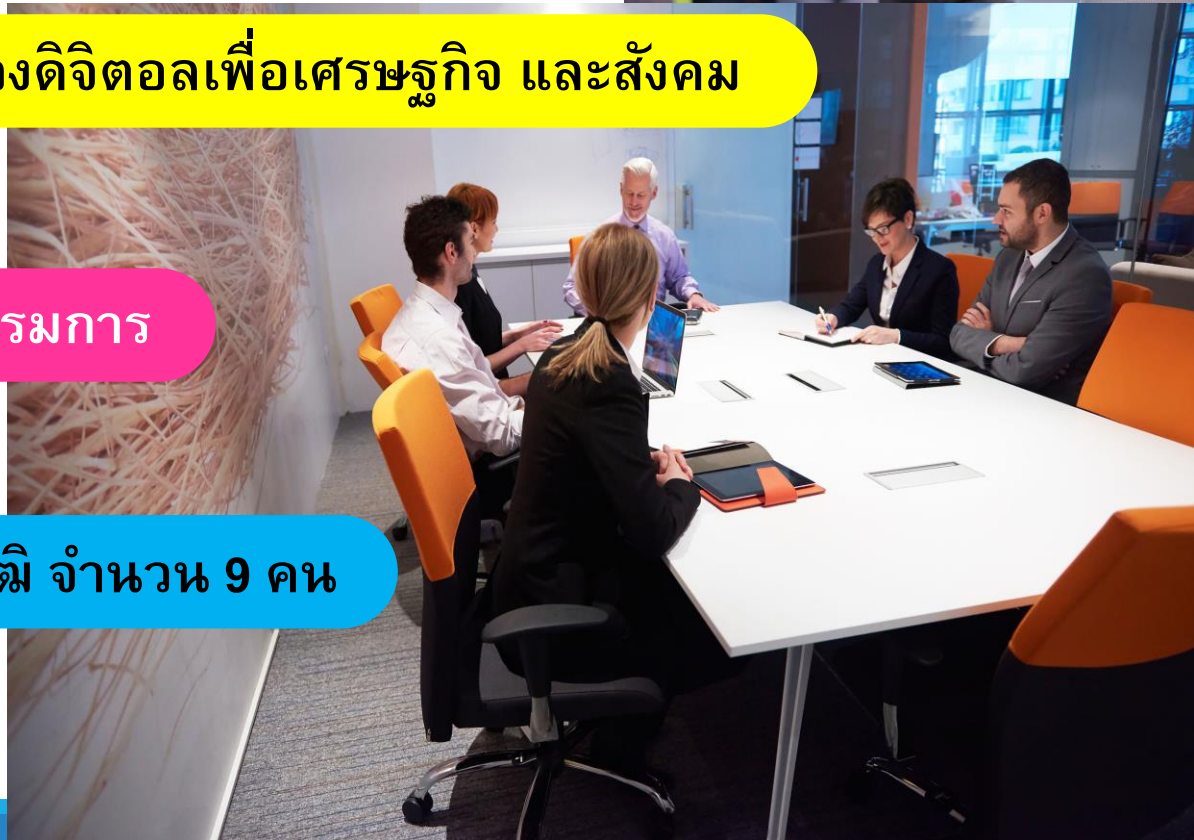

2)

ปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจ และสังคม

3)

กรรมการ

4)

ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 9 คน

6. พนักงานเจ้าหน้าที่

หมายถึง ผู้ที่รัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ

7. สำนักงาน

หมายถึง สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

8. รัฐมนตรี

หมายถึง รัฐมนตรีผู้รักษาการ
ตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งได้แก่
รัฐมนตรีว่าการกระทรวง ดิจิทัล
เพื่อเศรษฐกิจและสังคม

3.

การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

เจ้าของข้อมูลจะถอนความยินยอมเมื่อใดก็ได้ โดยการถอนความยินยอม จะต้องสามารถกระทำได้ง่ายเช่นเดียวกับการให้ความยินยอม เว้นแต่มี ข้อจำกัดสิทธิในการถอนความยินยอมโดยกฎหมาย หรือสัญญาที่ให้ประโยชน์ แก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งการถอนความยินยอมต้องไม่ส่งผลกระทบต่อ การเก็บรวบรวมข้อมูล ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่ได้ให้ความยินยอมไปแล้ว และผู้ควบคุมข้อมูลจะต้องแจ้งถึงผลกระทบจากการถอนความยินยอมนั้นด้วย

4. การเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล

1.

ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล

2.

หากต้องเก็บข้อมูลส่วนบุคคลจากแหล่งอื่นที่ไม่ใช่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลโดยตรง ต้องแจ้งให้เจ้าของข้อมูลทราบก่อน และต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล

3.

การรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล ห้ามรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ความเห็นทางการเมือง ความเชื่อเกี่ยวกับลัทธิ ศาสนา ปรัชญา พฤติกรรมทางเพศ ประวัติอาชญากรรม ข้อมูลสุขภาพ ข้อมูลสหภาพแรงงาน ข้อมูลพันธุกรรม ข้อมูลชีวภาพ

5.

การใช้หรือการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล

1.

ห้ามผู้ควบคุมข้อมูลเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล โดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล ส่วนบุคคลเว้นแต่เป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่เก็บรวบรวมได้โดยได้รับการยกเว้น ไม่ต้องขอความยินยอม ตามมาตรา 24 และมาตรา 26 บุคคลหรือนิติบุคคลที่รับข้อมูลส่วนบุคคลจากผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล จะต้องไม่นำข้อมูลนั้นไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์อื่นนอกเหนือที่แจ้งไว้กับผู้ควบคุมข้อมูลในการขอรับข้อมูลนั้น

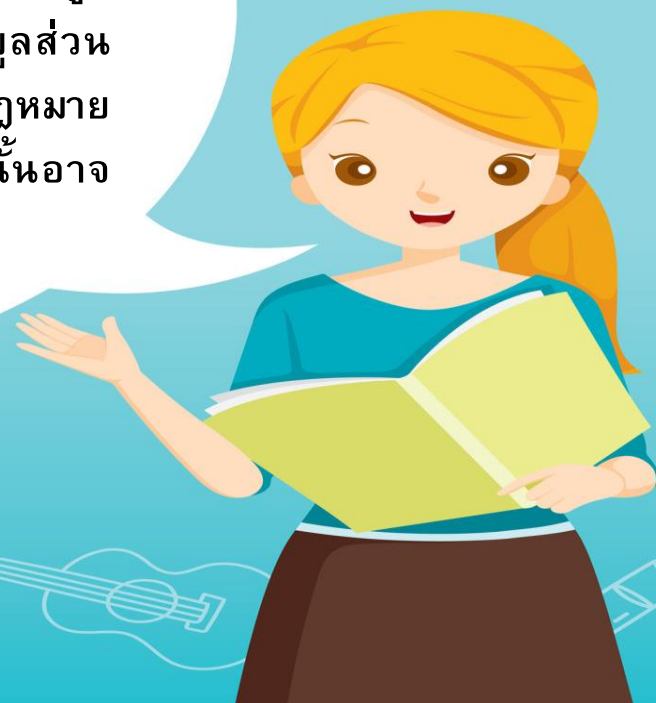
2.

กรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลส่งหรือโอนข้อมูลส่วนบุคคลไปยังต่างประเทศ จะต้องได้รับการคุ้มครองจากองค์กรที่มีมาตรฐาน ซึ่งจะต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

6. สิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล

เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลของตน สรุประเด็นสำคัญได้ดังนี้

- เจ้าของข้อมูลมีสิทธิเข้าถึงข้อมูล และขอรับสำเนาข้อมูลส่วนบุคคลของตนที่อยู่ในความดูแลและความรับผิดชอบของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล หรือ ขอให้เปิดเผยถึงการได้มาซึ่งข้อมูลส่วนบุคคลที่ตนไม่ได้ให้ความยินยอม ซึ่งผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลจะต้องปฏิบัติตาม หากปฏิเสธจะต้องเป็นไปตามกฎหมาย หรือตามคำสั่งศาล หรือการเข้าถึง หรือการขอสำเนานั้นอาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น

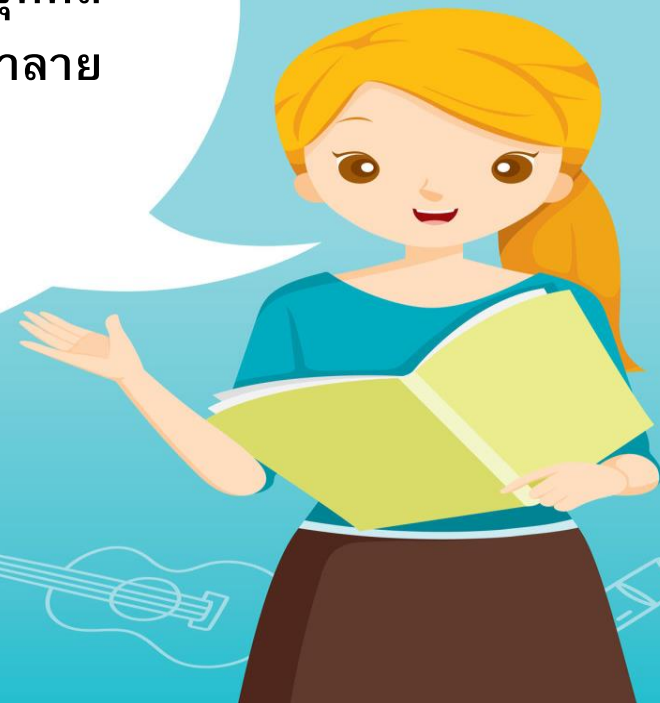
- เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลมีสิทธิขอรับข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับตนจากผู้ควบคุม ข้อมูลส่วนบุคคลได้ ในกรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลนำข้อมูลไปอยู่ในรูปแบบที่สามารถอ่านได้และใช้งานได้ด้วยเครื่องมือ หรืออุปกรณ์ที่ทำงานโดยอัตโนมัติ และยังมีสิทธิขอให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลโอนข้อมูลในรูปแบบดังกล่าวไปยังผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล หรืออาจโอนได้ด้วยตนเอง

- ในกรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลมีสิทธิ ให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลลบ หรือทำลาย ระงับการใช้ชั่วคราว หรือทำให้ข้อมูลส่วนบุคคลนั้น เป็นข้อมูลที่ไม่สามารถระบุตัวบุคคลที่เป็นเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลได้

- เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลมีสิทธิขอให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลระงับการใช้ข้อมูลได้ หากข้อมูลนั้นอยู่ในระหว่างการตรวจสอบตามที่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลร้องขอ หรือข้อมูลนั้นเป็นข้อมูลที่ต้องลบหรือทำลาย แต่เจ้าของข้อมูลขอให้ระงับการใช้แทน

7.

การลงโทษ

ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ จะต้องได้รับโทษ ดังนี้

- ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย จะต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน หรือค่าเสียหายแก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลนั้น ไม่ว่าจะเป็นการกระทำโดยจงใจ หรือประมาทเลินเล่อ นอกจากสามารถพิสูจน์ได้ว่าเกิดจากเหตุสุดวิสัย หรือ ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ตามกฎหมาย

- ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลที่ฝ่าฝืนกฎหมาย มีความผิดต้องรับโทษอาญา จำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 500,000 บาท หรือ ทั้งจำทั้งปรับ

หน่วยที่ 4

พระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2562

1. ความสำคัญของพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2562

1.

พระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2551

2.

พระราชบัญญัติสำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2562

3.

พระราชบัญญัติธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562

4.

พระราชบัญญัติธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2562

2. ความหมายคำศัพท์ที่ควรทราบ

1.

ธุรกรรม

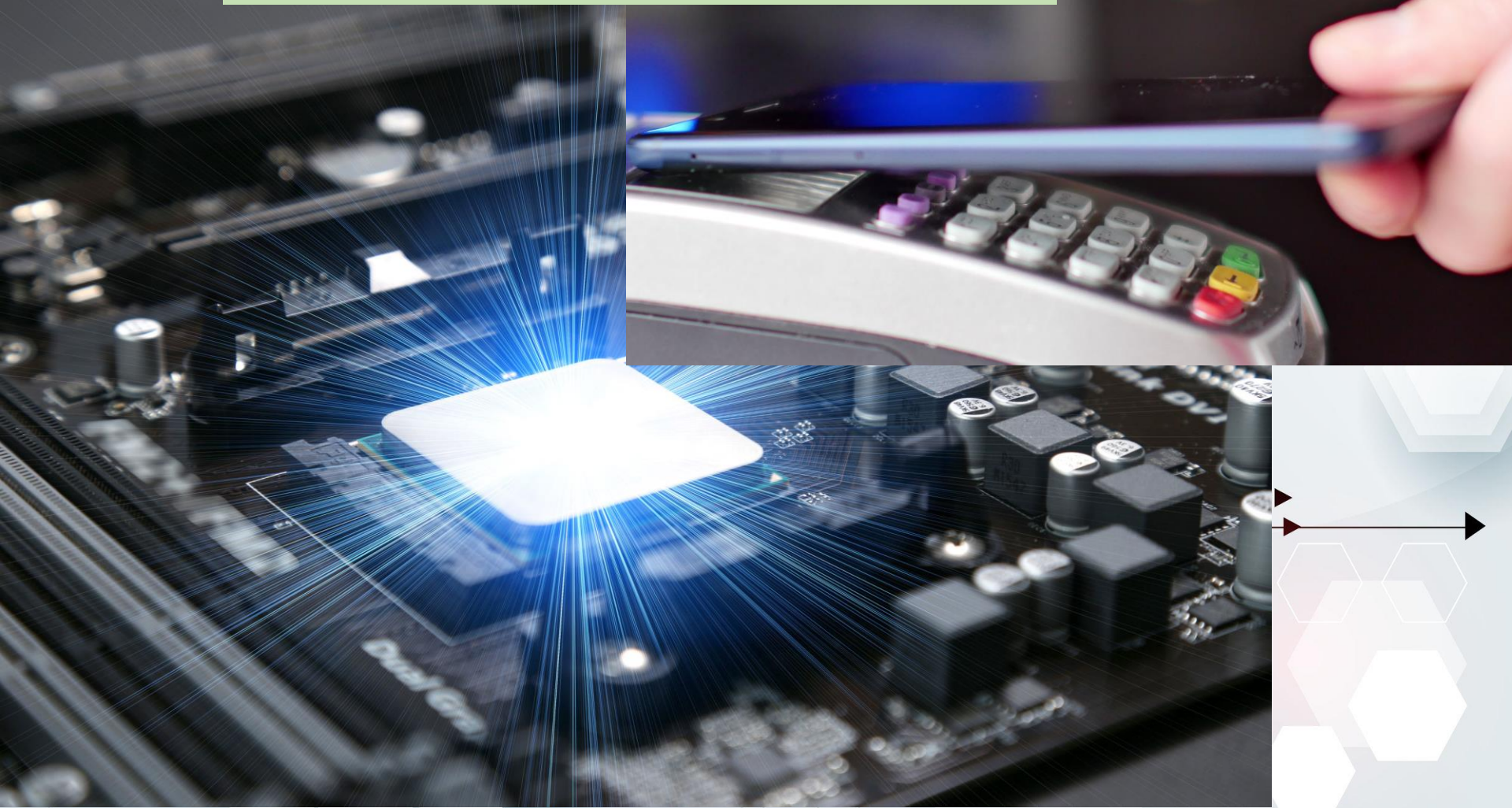
หมายถึง การกระทำการใด ๆ เกี่ยวกับกิจกรรมทางแพ่งและพาณิชย์

2.

อิเล็กทรอนิกส์

หมายถึง การประยุกต์ใช้วิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้า
คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า หรือ วิธีอื่นใดในลักษณะคล้ายกัน
และหมายถึงการประยุกต์ใช้วิธีการทางแสง

3.

ธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

หมายถึง ธุรกรรมที่กระทำขึ้นโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ทั้งหมด หรือบางส่วน

4.

ข้อความ

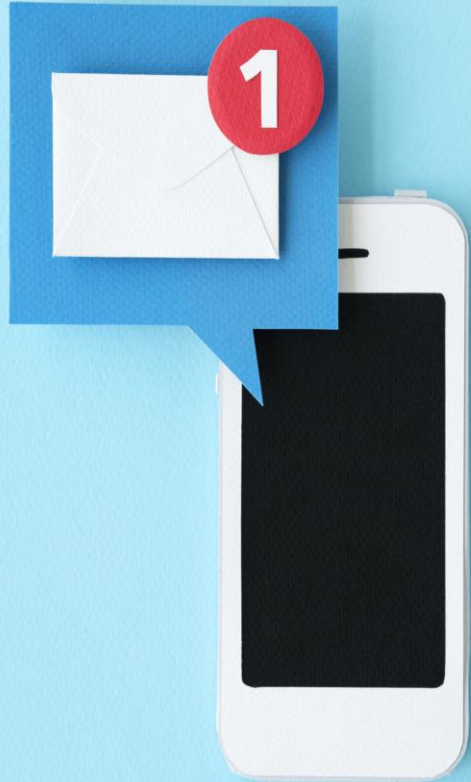
หมายถึง ข้อเท็จจริงที่ปรากฏ
ทั้งในรูปของตัวอักษร ตัวเลข เสียง
ภาพ หรืออื่น ๆ ที่สามารถสื่อ
ความหมายได้โดยสิ่งนั้นเองหรือ
โดยผ่านวิธีการใด ๆ

5.

ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

หมายถึง ข้อความที่ได้สร้าง ส่ง รับ เก็บรักษา หรือประมวลผลด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ โทรเลข โทรศัพท์ โทรสาร

6.

ลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์

หมายถึง อักษร อักษรระ ตัวเลข เสียงหรือสัญลักษณ์อื่นใดที่สร้างขึ้น ให้อยู่ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์

7.

ระบบข้อมูล

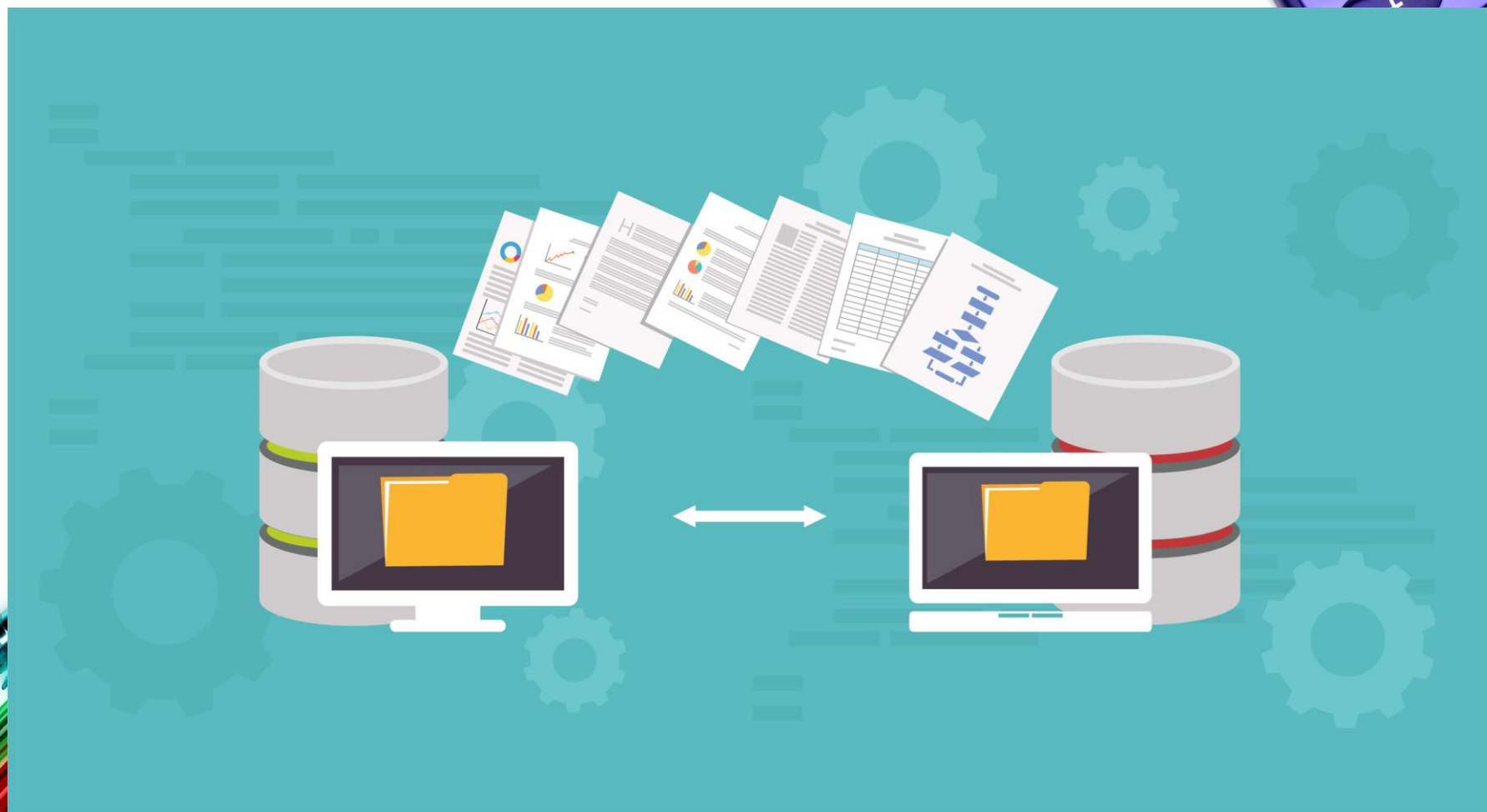
หมายถึง กระบวนการประมวลผลด้วย
เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์สำหรับสร้าง
ส่ง รับ เก็บรักษา หรือประมวลผลข้อมูล
อิเล็กทรอนิกส์

8.

การแลกเปลี่ยนข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์

หมายถึง การส่งหรือรับข้อความด้วยวิธีการทาง อิเล็กทรอนิกส์ระหว่าง
เครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้มาตรฐานที่กำหนดไว้ล่วงหน้า

9.

ผู้ส่งข้อมูล

หมายถึง บุคคลที่ส่งหรือสร้างข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ก่อนที่จะมีการ
เก็บรักษาข้อมูล เพื่อส่งไปตามวิธีการที่ผู้นั้นกำหนด

10.

ผู้รับข้อมูล

หมายถึง บุคคลที่ผู้ส่งข้อมูลประสงค์จะส่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ให้

11

บุคคลที่เป็นสื่อกลาง

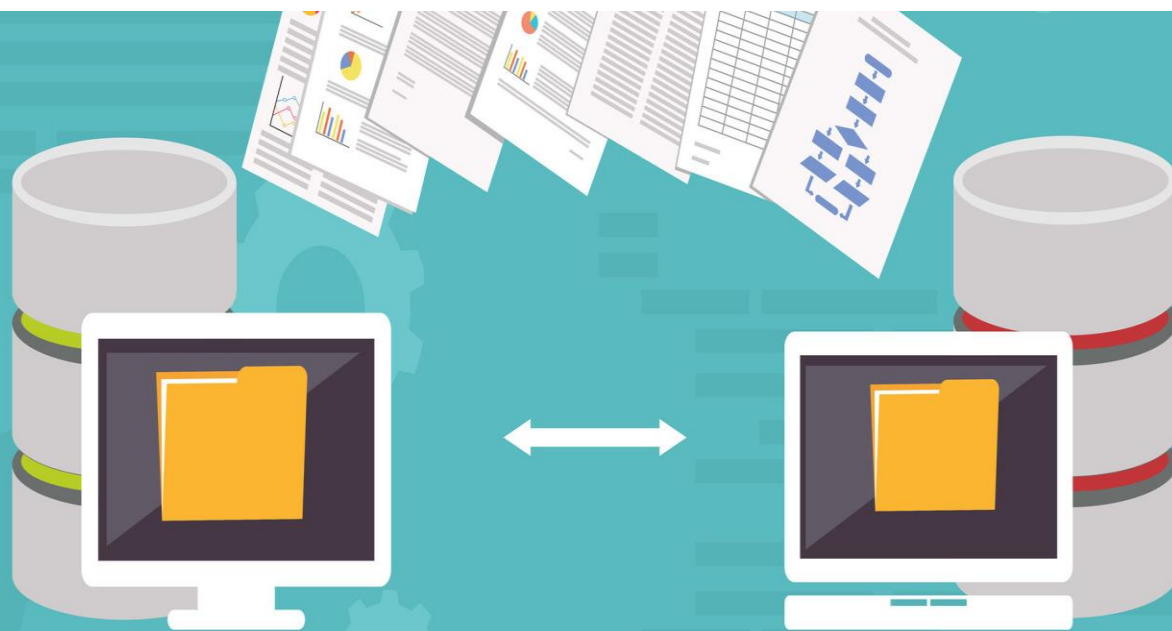
หมายถึง บุคคลที่ทำหน้าที่รับ ส่ง หรือเก็บรักษาข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ในนามผู้อื่น รวมถึงให้บริการอื่น ๆ เกี่ยวกับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ด้วย

12.

ใบรับรอง

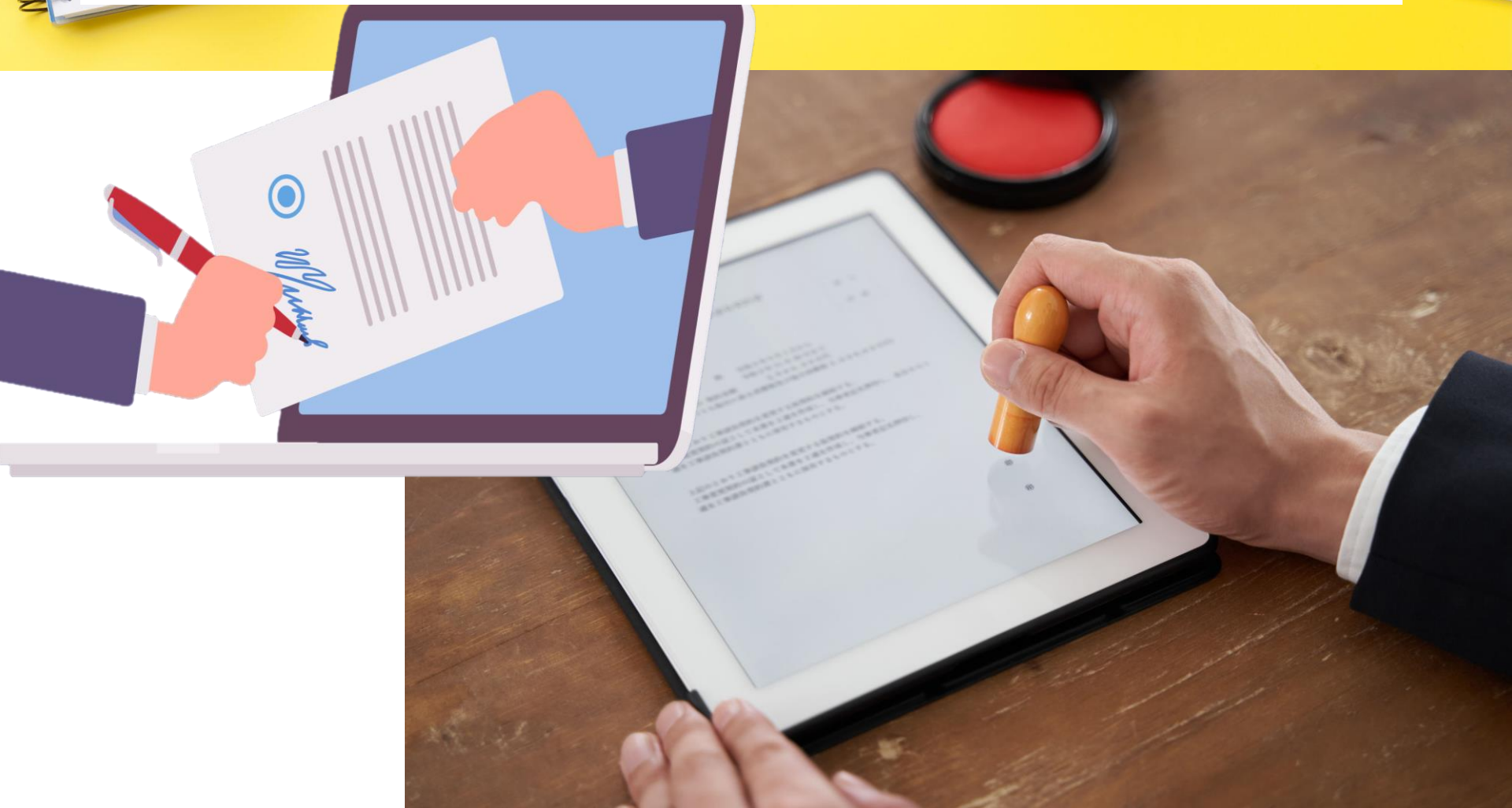
หมายถึง ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์หรือบันทึกอื่นใด ที่ยืนยันความเชื่อมโยงระหว่างเจ้าของลายมือชื่อกับข้อมูลสำหรับใช้สร้างลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์

13.

คู่กรณีที่เกี่ยวข้อง

หมายถึง ผู้ที่อาจกระทำการใด ๆ โดยขึ้นอยู่กับการรับรอง หรือลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์

14. การพิสูจน์และยืนยันตัวตน

หมายถึง กระบวนการพิสูจน์และยืนยันความถูกต้องของตัวบุคคล

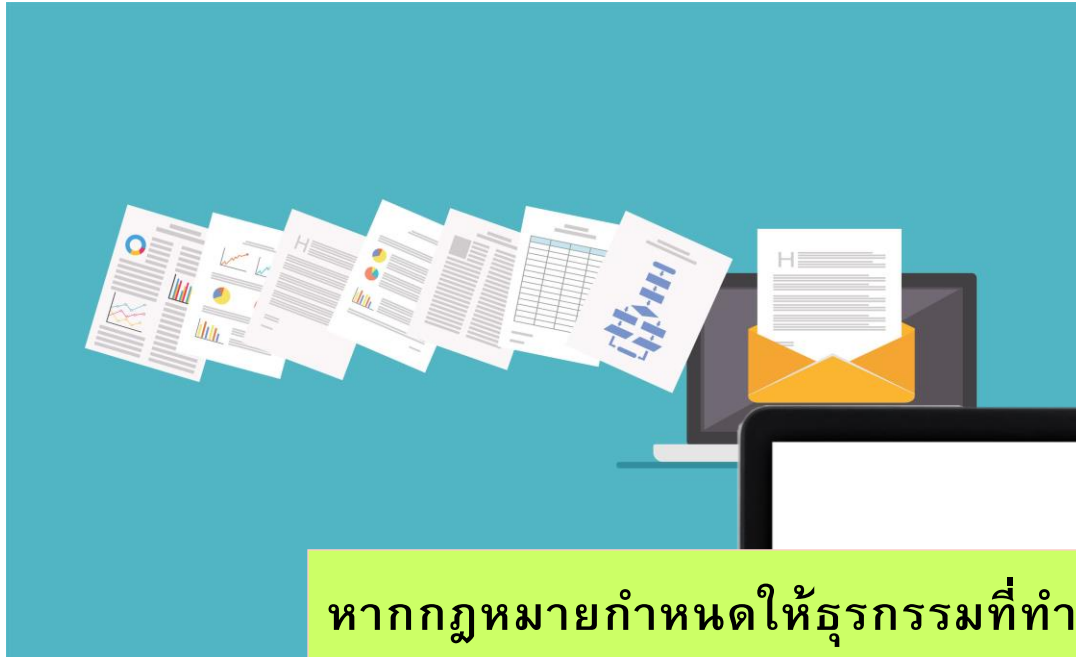

15. ระบบการพิสูจน์และยืนยันตัวตนทางดิจิทัล

หมายถึง เครื่องมือทางอิเล็กทรอนิกส์ที่ เชื่อมโยงข้อมูลระหว่างบุคคลใด ๆ หรือหน่วยงานของรัฐเพื่อประโยชน์ในการพิสูจน์และยืนยันตัวตนและ การทำธุรกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการพิสูจน์และยืนยันตัวตน

3. การทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

1.

หากกฎหมายกำหนดให้ธุรกรรมที่ต้องทำเป็นหนังสือ หรือต้องมีการแสดงเอกสารก็ต้องทำตามนั้น โดยทำเป็น ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถเข้าถึงได้และนำกลับมาใช้ได้ โดยความหมายไม่เปลี่ยนแปลง กรณีที่มีการลงลายมือชื่อ ให้ถือว่าข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นได้มีการลงลายมือชื่อแล้ว

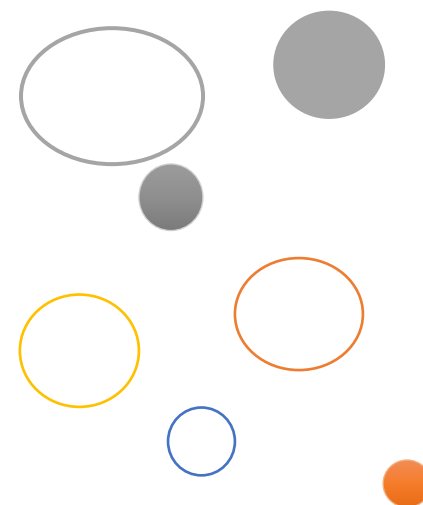
2.

หากกฎหมายกำหนดให้มีการเก็บข้อมูล ก็จะต้องเก็บข้อมูลนั้นโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงใด ยกเว้นกรณีที่ต้องมีการรับรองการบันทึกเพิ่มเติม หรือมีบางข้อความที่สามารถแสดงตอนหลังได้

3.

ในกระบวนการพิจารณาตามกฎหมาย อนุญาตให้ใช้ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ได้ ซึ่งจะต้องมีการวิเคราะห์ถึงความน่าเชื่อถือในการรักษาข้อมูล ที่จะต้องมีวิธีการเก็บรักษาอย่างครบถ้วน ไม่มีการเปลี่ยนแปลง

4.

คำเสนอและคำสนองในการทำสัญญาอาจทำเป็น
ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ได้ โดยต้องได้รับการยินยอมของ
ทั้งสองฝ่าย และได้มีการปฏิบัติตามที่กฎหมายกำหนด

4. ลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์

อักษร อักขระ ตัวเลข เสียงหรือสัญลักษณ์อื่นใดที่สร้างขึ้น ให้อยู่ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ นำมาใช้ประกอบ กับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อแสดงความสัมพันธ์ ระหว่างบุคคลกับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อบุคคลผู้เป็นเจ้าของลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ ที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้น และเพื่อแสดงว่าบุคคลดังกล่าวยอมรับข้อความในข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้น

01/

```
010101010101 deconi human
Global_Tech
command creation mode path retina path 01HG
```

45.05

เชื่อมโยงกับเจ้าของ ลายมือชื่อ

การเปลี่ยนแปลงลายมือชื่อ
อิเล็กทรอนิกส์
ต้องมีหลักฐานการเปลี่ยนชัดเจน

ลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์
ที่เชื่อถือได้

**การสร้างลายมือ
อิเล็กทรอนิกส์ อยู่ภายใต้การ
ควบคุมของเจ้าของลายมือชื่อ**

วิธีอื่นที่แสดงได้ว่าเป็นลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่เชื่อถือได้

RESULT

01010101010101 deconi human

Global_Tech

command creation mode path retina pat

Page 10 of 10

5. ธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

ตัวอย่างการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

1.

การพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ (E-Commerce)

เป็นการทำธุรกรรมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ทุกช่องทาง ที่เป็นอิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ อินเทอร์เน็ตและระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์

ตัวอย่าง ธุรกิจขายชุดว่ายน้ำน้ำเด็กออนไลน์

ชุดว่ายน้ำสีรุ้งสำหรับเด็กอายุ 8-12 ปี ราคา 299 บ.

ชุดว่ายน้ำสำหรับเด็กอายุ 8-10 ปี ราคา 199 บ.

2.

การสมัครสมาชิกผ่านระบบออนไลน์

หากต้องการสร้างความสัมพันธ์หรือให้บุคคล หรือหน่วยงานอื่นเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งขององค์กร สามารถสมัครเป็นสมาชิก โดยผ่านระบบออนไลน์

ตัวอย่าง การสมัครอีเมล

สร้างบัญชี

someone@example.com

ใช้หมายเลขโทรศัพท์แทน

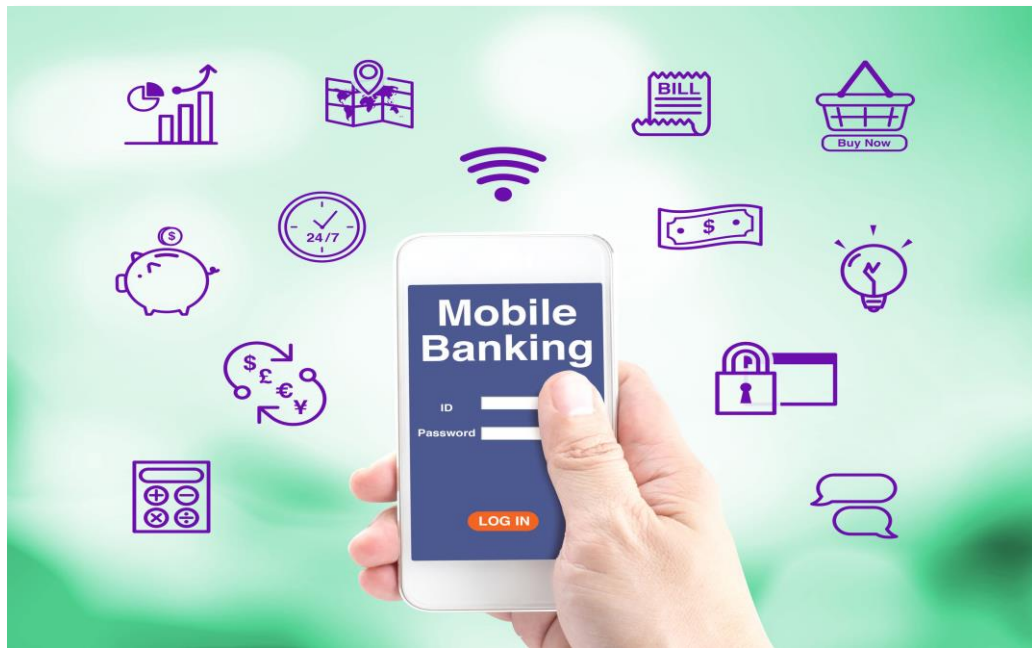
ขอรับอีเมลแอดเดรสใหม่

ถัดไป

3.

การโอนเงินด้วยระบบอัตโนมัติผ่านเครือข่าย

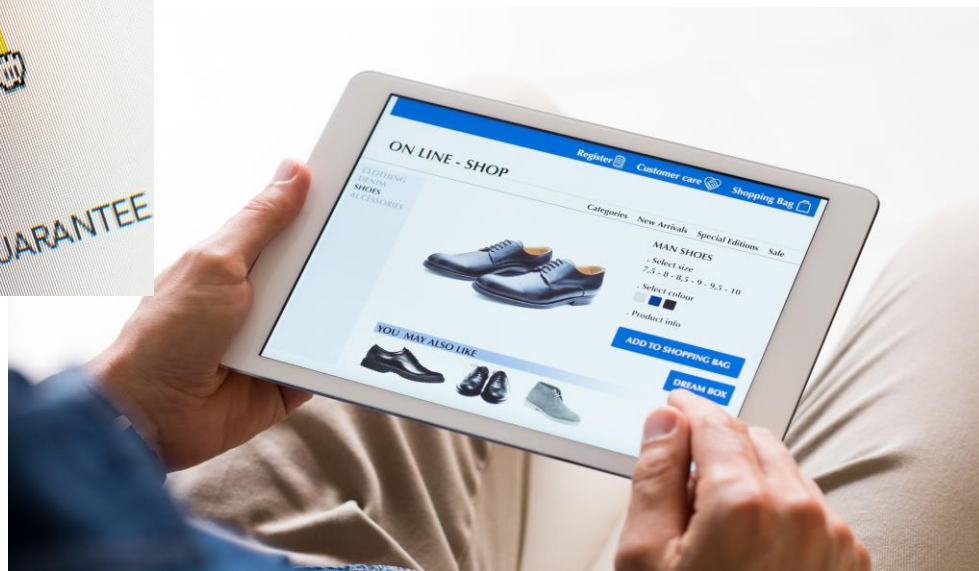
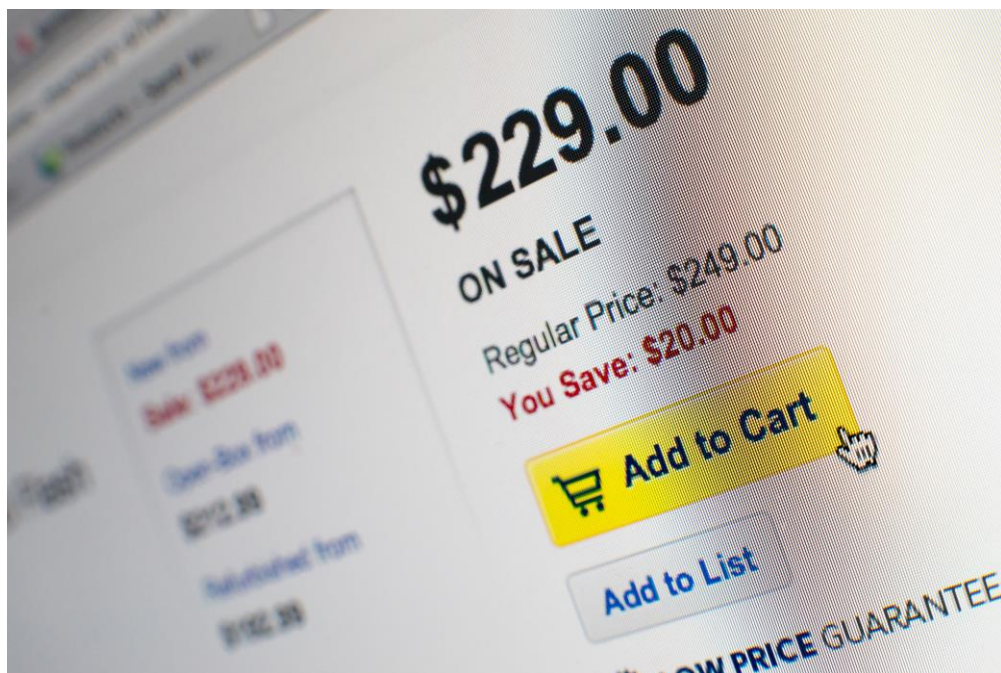
เพื่ออำนวยความสะดวกในการโอนเงิน จ่ายเงิน ของลูกค้าของธนาคารสามารถทำธุรกรรม โดยผ่านแอปพลิเคชันทางสมาร์ทโฟน ซึ่งสามารถทำได้ ตลอดเวลา และทุกสถานที่ที่มีระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

4.

การตกลงทำสัญญาซื้อ-ขายบนเครือข่าย

ในการซื้อขายออนไลน์หลังจากที่ลูกค้าได้เลือกสินค้า ที่ต้องการลงตะกร้าครบจำนวนตามที่ต้องการแล้ว ผู้ขายจะกำหนดให้ลูกค้ากระทำการขั้นตอนต่อไปตามเงื่อนไขที่ร้านค้าต้องการ

6. บทกำหนดโทษ

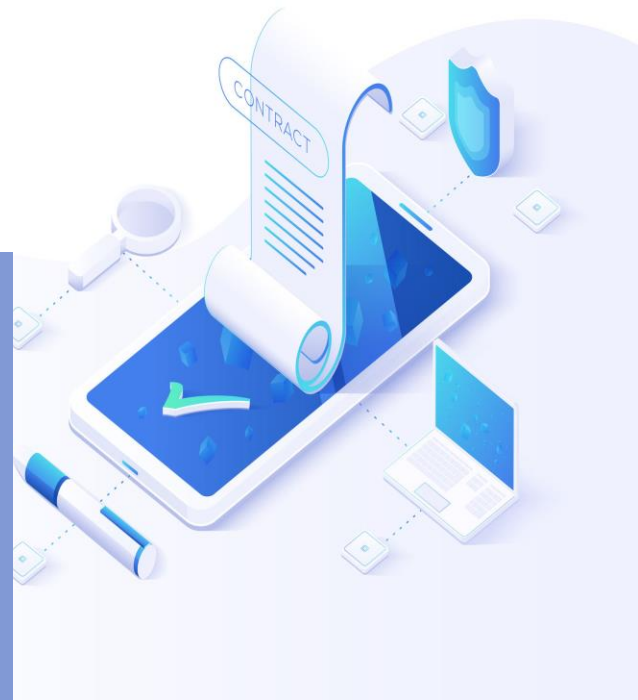

“ผู้ใดประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์โดยไม่แจ้ง หรือ ชี้แจงเบี่ยงต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา หรือฝ่าฝืนคำสั่ง ห้ามการประกอบธุรกิจของคณะกรรมการหรือประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรม ทางอิเล็กทรอนิกส์โดยไม่ได้รับใบอนุญาต ต้องได้รับโทษตามที่กฎหมายกำหนด โดย ความผิดดังกล่าวนี้รวมถึงการกระทำโดยนิติบุคคล ผู้จัดการ หรือผู้แทนนิติบุคคล หรือผู้ซึ่งมีส่วนร่วมในการดำเนินงานของนิติบุคคลด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้ รู้เห็นหรือมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดนั้น”

หน่วยที่ 5

สัญญาอิเล็กทรอนิกส์

Electronic
contract

การทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ เป็นการทำธุรกรรมที่
ประยุกต์ใช้วิธีทางอิเล็กทรอนิกส์ คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า หรือ
วิธีการอื่นใดที่คล้ายกัน และยังหมายความรวมถึงการใช้วิธีการ
ทางแสง วิธีการทางแม่เหล็กหรืออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการ
ประยุกต์ใช้วิธีต่าง ๆ ตามที่กล่าวมาโดย อาจทำทั้งหมดหรือ

บางส่วน ทั้งนี้ การทำธุรกรรมทาง
อิเล็กทรอนิกส์ไม่รองรับ
ผลธุรกรรมเกี่ยวกับ
ครอบครัวและ มรดก

Mobile Shopping

1. การเกิดสัญญาตามกฎหมายไทย

1.

เป็นการกระทำของบุคคลโดยการแสดงเจตนา

2.

เป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย

3.

มุ่งประสงค์ให้เกิดผลทางกฎหมาย

4.

กระทำโดยสมัครใจ

2. ความรู้เกี่ยวกับสัญญาอิเล็กทรอนิกส์

การเกิดสัญญาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ คำเสนอและคำสนองจะต้องตรงกัน ในสัญญา อิเล็กทรอนิกส์ก็เช่นกัน ที่จะต้องมีคำเสนอและคำสนองที่ตรงกันจึงจะเกิดเป็นสัญญาซื้อขายได้ แต่ในปัจจุบัน การทำธุรกรรมต่าง ๆ มีการนำเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามาใช้ เช่น ธุรกิจโรงแรม ธุรกิจสายการบิน ธุรกิจ การศึกษา ธุรกิจบันเทิง

การนำเสนอทางอิเล็กทรอนิกส์

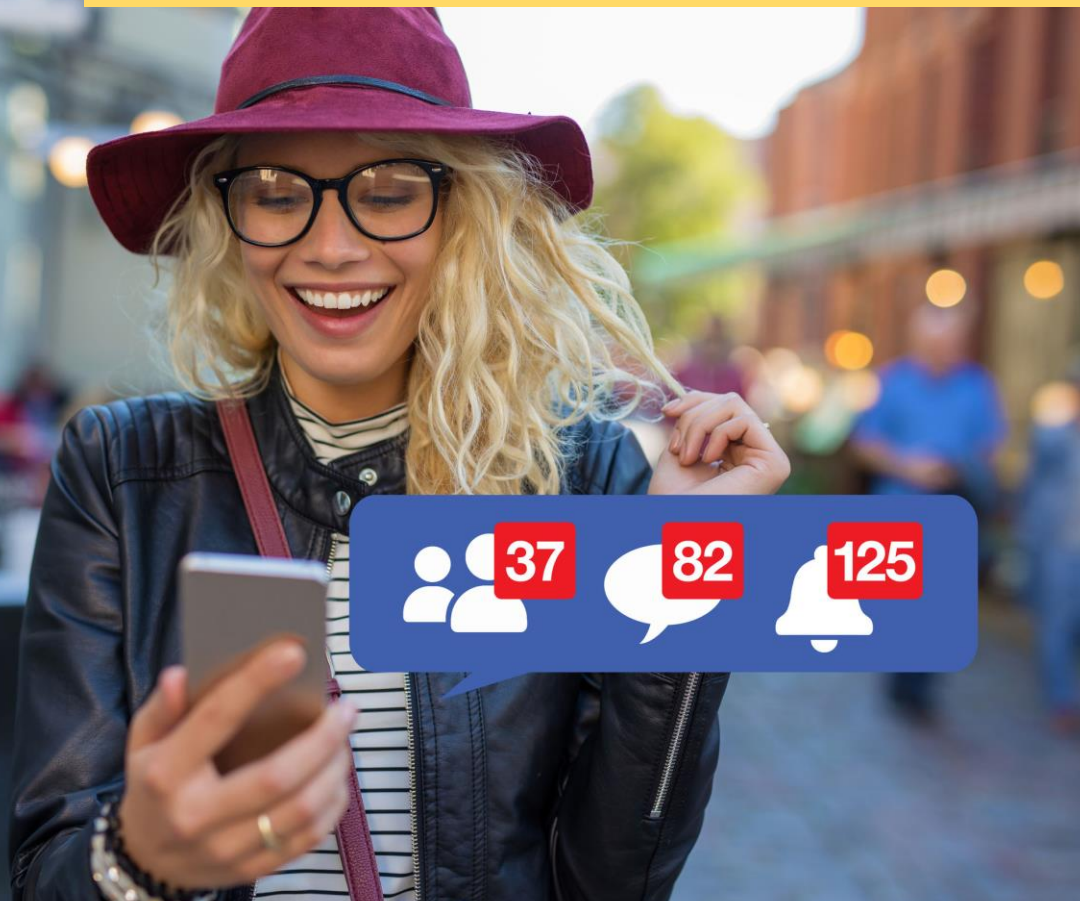
1. แบบ Real Time

เช่น Skype, Face Time, Chat Room มีจุดเด่นคือ คู่สนทนาพูดคุยโต้ตอบกันได้ทันที สามารถเห็นหน้าคู่สนทนาได้

2. แบบ Non Real Time

ผู้รับคำเสนอจะไม่ได้รับคำเสนอในทันที เช่น การแสดงเจตนาผ่าน Electronic mail, Line, Facebook โดยผู้รับคำเสนอจะไม่ได้รับคำเสนอทันที จะต้องเปิดบัญชี E-mail, Line หรือ Facebook ของตนขึ้นมาก่อน จึงรับการแสดงเจตนา นั้นได้

สถานที่การโฆษณาทางอิเล็กทรอนิกส์

1.

สถานที่ส่งและรับข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ คือ ให้ถือเอาสถานที่ทำงานของผู้รับส่ง หากที่ทำงานมีหลายแห่ง ให้เอาสถานที่ที่เกี่ยวข้องมากที่สุด หรือให้ถือเอาสำนักงานใหญ่ เป็นสถานที่รับส่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้น หากไม่มีปรากฏอีกให้ถือเอาถิ่นที่อยู่ปกติเป็นสถานที่ที่ส่ง หรือได้รับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

2.

สถานที่ในการส่งและรับการแสดงเจตนาออนไลน์ ตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการใช้การสื่อสารทางอิเล็กทรอนิกส์ในสัญญาระหว่างประเทศ ในปัจจุบันมีความลำบากในการกำหนดสถานที่รับส่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เนื่องจากผู้รับส่งมีการเคลื่อนที่อยู่ตลอดเวลา เพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆ ในการระบุสถานที่ที่ส่งหรือรับการสื่อสารทางอิเล็กทรอนิกส์ให้มีความชัดเจน และเหมาะสมกับสภาพเทคโนโลยีที่มีความก้าวหน้ามากขึ้น จึงไม่นำสถานที่ทางภูมิศาสตร์มากำหนดเป็นสถานที่ ทำการงาน

3. ข้อสังเกตเกี่ยวกับการแสดงเจตนาทางออนไลน์

1.

การเชิญให้ทำคำเสนอทางออนไลน์

2.

การใช้ระบบอัตโนมัติในการทำสัญญา

3.

การแก้ไขข้อผิดพลาดในการแสดงเจตนาทางออนไลน์

4. การระงับข้อพิพาทกรณีสัญญาอิเล็กทรอนิกส์

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
Office of the Consumer Protection Board
ระบบร้องทุกข์ผู้บริโภค

กรุณาลงชื่อเพื่อใช้งานระบบ หรือ ลงทะเบียน

ลงชื่อเข้าใช้

เลขบัตรประชาชน/พาสปอร์ต :

รหัสผ่าน :

เข้าสู่ระบบ

หากไม่สามารถใช้งานระบบได้ กรุณาขอรับรหัสผ่านใหม่

รับรหัสผ่านใหม่/ลืมรหัสผ่าน ?

ขอเชิญชวนผู้สนใจ เข้าร่วมใช้งานต้นแบบระบบไกล่เกลี่ยออนไลน์ (OCPB D-Mediate)
สนใจอ่านรายละเอียดได้ที่ <http://dmediate.ocpb.go.th>
หรือ ติดต่อสอบถามได้ที่ส่วนเทคโนโลยีสารสนเทศ สผพ. โทร 1166 หรือ 021430440
วัน – เวลาทำการ จันทร์ – ศุกร์ 08.30 น. – 16.30 น.

การระงับข้อพิพาททางออนไลน์ (Online Dispute Resolution: ODR) เป็นวิธีการระงับข้อพิพาท ที่มีกระบวนการทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดใช้การดำเนินการทางออนไลน์ ตั้งแต่ขั้นตอนการรับเรื่องร้องเรียน (Filing Claim) การเจรจาต่อรอง (Negotiation) การไกล่เกลี่ย (Mediation) และการอนุญาโตตุลาการ (Arbitration) ทำให้เกิดความสะดวกและรวดเร็วยิ่งขึ้น

หน่วยที่ 6

พระราชบัญญัติ การรักษาความมั่นคง ปลอดภัยไซเบอร์ พ.ศ. 2562

1. ความหมายคำศัพท์ที่ควรทราบ

1. การรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์

หมายถึง มาตรการหรือการดำเนินการที่กำหนดขึ้น เพื่อป้องกัน รับมือ และลดความเสี่ยงจากภัยคุกคามทางไซเบอร์ทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ อันกระทบต่อความมั่นคงของรัฐ ความมั่นคงทางเศรษฐกิจ ความมั่นคงทางทหาร และความสงบเรียบร้อยภายในประเทศ

2. ภัยคุกคามทางไซเบอร์

หมายถึง การกระทำหรือการดำเนินการใด ๆ โดยมีขอบ โดยใช้ คอมพิวเตอร์หรือระบบคอมพิวเตอร์หรือโปรแกรมไม่พึงประสงค์โดยมุ่งหมายให้เกิดการประทุษร้ายต่อ ระบบคอมพิวเตอร์ ข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือข้อมูลอื่นที่เกี่ยวข้อง และเป็นภัยอันตรายที่ใกล้จะถึงที่จะก่อให้เกิด ความเสียหายหรือส่งผลกระทบต่อการทำงานของคอมพิวเตอร์ ระบบคอมพิวเตอร์ หรือข้อมูลอื่นที่เกี่ยวข้อง

3. ไชเบอร์

หมายความว่ารวมถึง ข้อมูลและการสื่อสารที่เกิดจาก การให้บริการหรือการประยุกต์ใช้ เครือข่าย คอมพิวเตอร์ ระบบอินเทอร์เน็ต หรือโครงข่าย โทรคมนาคม รวมทั้งการให้บริการโดยปกติของ ดาวเทียม และระบบเครือข่ายที่คล้ายคลึงกันที่ เชื่อมต่อกันเป็นการทั่วไป

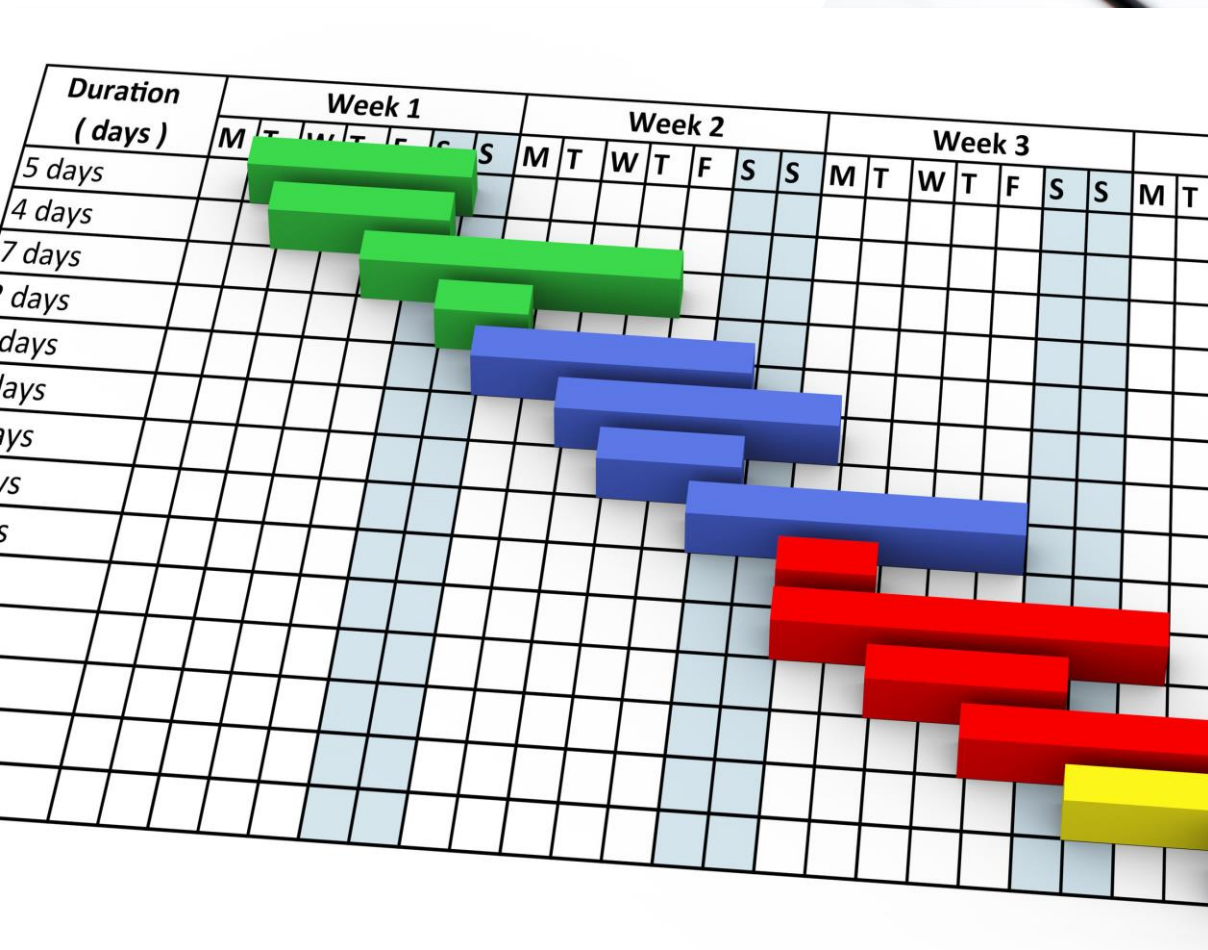
4. **หน่วยงานของรัฐ**

หมายถึง ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ องค์การฝ่ายนิติบัญญัติ องค์การฝ่ายตุลาการ องค์การอิสระ องค์การมหาชน และหน่วยงานอื่น ของรัฐ

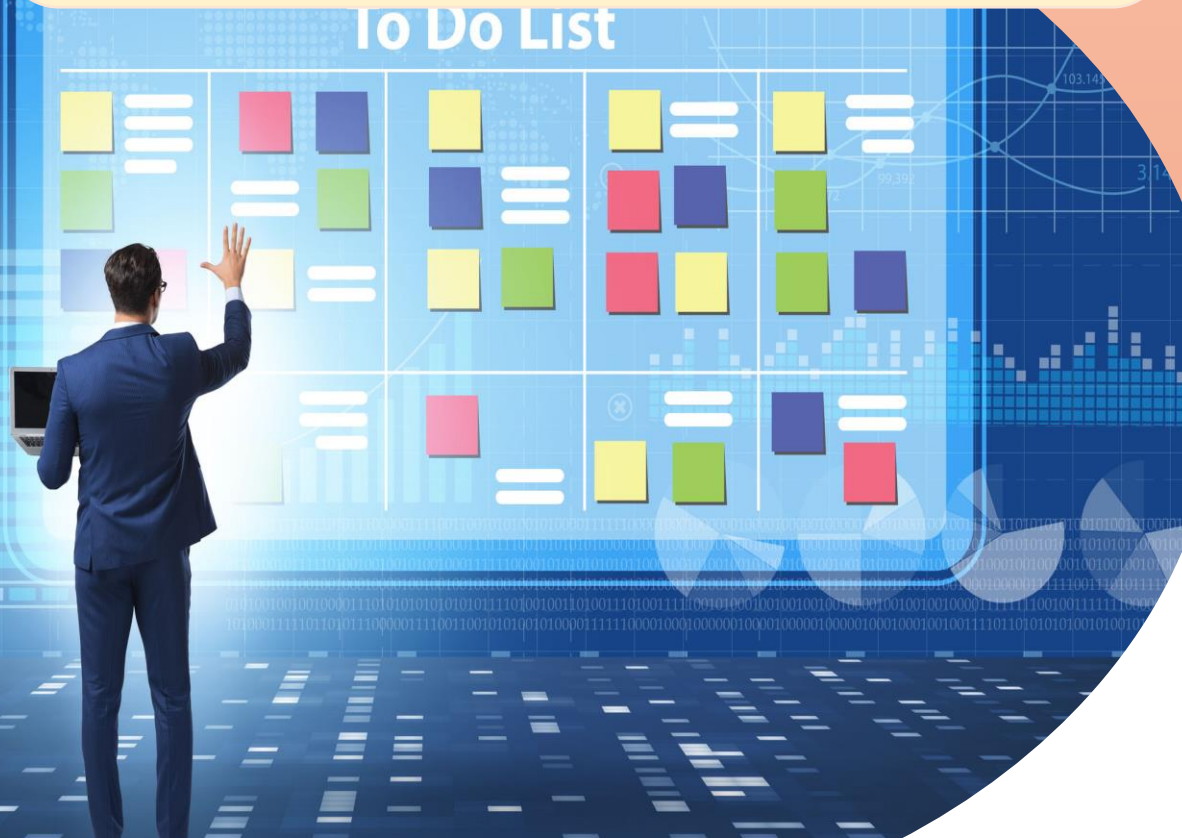

5. ประมวลแนวทางปฏิบัติ

หมายถึง ระเบียบหรือหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำกับดูแล ด้านความมั่นคง
ปลอดภัยไซเบอร์กำหนด

6. เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์

หมายถึง เหตุการณ์ที่เกิดจากการกระทำ หรือการดำเนินการใด ๆ ที่มีขอบซึ่ง
กระทำการผ่านทางคอมพิวเตอร์หรือระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งอาจเกิดความ
เสียหายหรือผลกระทบต่อการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์ หรือความ
มั่นคงปลอดภัยไซเบอร์ของคอมพิวเตอร์

7. มาตรการที่ใช้แก้ปัญหาเพื่อรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์

หมายถึง การแก้ไขปัญหา ความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์โดยใช้บุคลากร กระบวนการ และเทคโนโลยี โดยผ่านคอมพิวเตอร์ ระบบคอมพิวเตอร์ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ หรือ บริการที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์ใด ๆ เพื่อสร้างความมั่นใจ และเสริมสร้างความมั่นคง ปลอดภัยไซเบอร์ของคอมพิวเตอร์ ข้อมูลคอมพิวเตอร์ ระบบคอมพิวเตอร์ หรือ ข้อมูลอื่นที่เกี่ยวข้องกับระบบคอมพิวเตอร์

8.

โครงสร้างพื้นฐานสำคัญทางสารสนเทศ

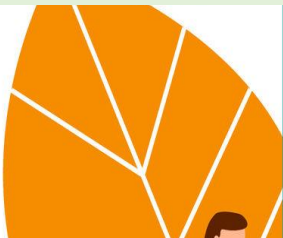

หมายถึง คอมพิวเตอร์หรือระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งหน่วยงานของรัฐหรือหน่วยงานเอกชน ใช้ในกิจการของตนที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของรัฐ ความปลอดภัยสาธารณะ ความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศ หรือโครงสร้างพื้นฐานอันเป็นประโยชน์สาธารณะ

9.

หน่วยงานโครงสร้างพื้นฐานสำคัญทางสารสนเทศ

หมายถึง หน่วยงานของรัฐหรือหน่วยงานเอกชน ซึ่งมีการกิจหรือให้บริการ
โครงสร้างพื้นฐานสำคัญทางสารสนเทศ

10.

หน่วยงานควบคุมหรือกำกับดูแล

หมายถึง หน่วยงานของรัฐ หน่วยงานเอกชน หรือบุคคล ซึ่งมีกฎหมายกำหนดให้มีหน้าที่และอำนาจในการควบคุม หรือกำกับดูแลการดำเนินการของหน่วยงานของรัฐหรือหน่วยงานโครงสร้างพื้นฐานสำคัญทางสารสนเทศ

11.

คณะกรรมการ

หมายถึง คณะกรรมการการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์แห่งชาติ

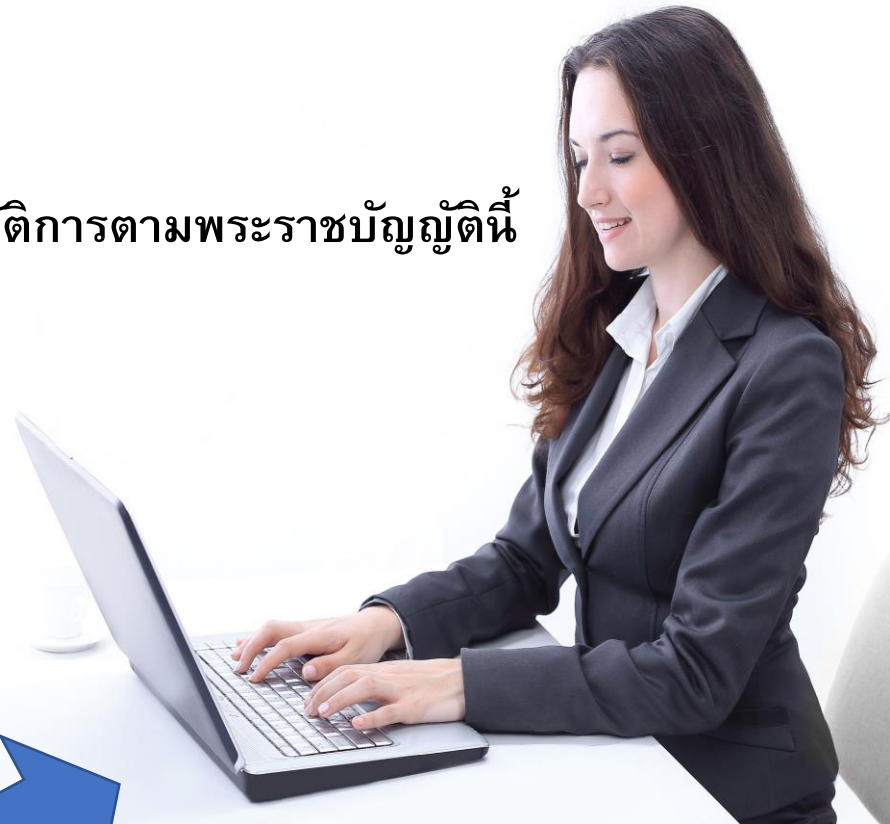
CYBERSECURITY
PLAN

12.

พนักงานเจ้าหน้าที่

หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

13.

เลขานุการ

หมายถึง เลขานุการคณะกรรมการการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์แห่งชาติ

14.

สำนักงาน

หมายถึง สำนักงานคณะกรรมการการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์แห่งชาติ

14.

รัฐมนตรี

หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติ

2. คณะกรรมการดำเนินการ

1.

คณะกรรมการกำกับดูแลด้านความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์แห่งชาติ (กกม.) มีรองนายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ ดำเนินการด้านแผน นโยบาย งานที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคง เช่น การรับมือกับภัยคุกคามทางไซเบอร์ การ ประเมิน ความเสี่ยงของภัย

2.

คณะกรรมการส่งเสริมการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์ โครงสร้างพื้นฐานสำคัญทางสารสนเทศ (กสส.) มีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจ และสังคม เป็นประธานกรรมการดำเนินการด้านแผนและนโยบาย เช่น นโยบายที่เกี่ยวกับโครงสร้างพื้นฐานสำคัญทางสารสนเทศ ส่งเสริมพัฒนาระบบการให้บริการเกี่ยวกับความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์ สร้างมาตรฐานเกี่ยวกับการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์ กำหนดมาตรการและแนวทางในการยกระดับทักษะความรู้และความเชี่ยวชาญในการรักษาความมั่นคงปลอดภัย ไซเบอร์ของพนักงานเจ้าหน้าที่

3. การรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์

โครงสร้างพื้นฐานสำคัญทางสารสนเทศ

ด้านความมั่นคงของรัฐ

ด้านบริการภาครัฐที่สำคัญ

ด้านการเงินการธนาคาร

ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและโทรคมนาคม

ด้านการขนส่งและโลจิสติกส์

ด้านพลังงานและสาธารณูปโภค

ด้านสาธารณสุข

ด้านอื่นตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนดเพิ่มเติม

ภัยคุกคามทางไซเบอร์

ระดับเฝ้าระวัง

ระดับร้ายแรง

ระดับวิกฤต

4. การกำหนดโทษ

1.

พนักงานเจ้าหน้าที่เปิดเผย หรือส่งมอบข้อมูลคอมพิวเตอร์ จราจรคอมพิวเตอร์ ข้อมูลอื่น ที่เกี่ยวข้องกับระบบคอมพิวเตอร์ของผู้มาใช้บริการ ที่ได้มาตามพระราชบัญญัตินี้แก่บุคคลอื่น มีโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกิน 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

พนักงานเจ้าหน้าที่ทำงานโดยประมาท เป็นเหตุให้ผู้อื่นล่วงรู้
ข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ ข้อมูลของ
ผู้ใช้บริการ หรือข้อมูลอื่นที่เกี่ยวข้องกับระบบคอมพิวเตอร์ที่ได้มา
ตามพระราชบัญญัตินี้ มีโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือ ปรับไม่เกิน
20,000 บาท หรือ ทั้งจำทั้งปรับ

3.

ผู้ใดล่วงรู้ข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ ข้อมูลของผู้ใช้บริการ หรือข้อมูลอื่น ที่เกี่ยวข้องกับระบบคอมพิวเตอร์ ที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้มาตามพระราชบัญญัตินี้ และเปิดเผยข้อมูลนั้นแก่ผู้อื่นโดยมิชอบ มีโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 40,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

4. หน่วยงานโครงสร้างพื้นฐานสำคัญทางสารสนเทศ ไม่รายงานเหตุภัยคุกคามทางไซเบอร์ โดยไม่มีเหตุอันควร ต้องมีโทษ ปรับไม่เกิน 200,000 บาท

5. ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียกของพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือไม่ส่งข้อมูลให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ โดยไม่มีเหตุอันควร ต้องมีโทษปรับไม่เกิน 100,000 บาท

6. **ผู้ใดฝ่าฝืน** หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการกำกับดูแลด้านความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์ (กกม.) ต้องมีโทษปรับไม่เกิน 300,000 บาท และปรับอีกไม่เกินวันละ 10,000 บาท นับจากวันที่ครบกำหนดระยะเวลาที่ กกม. ออกคำสั่งจนกว่าจะปฏิบัติถูกต้อง

7.

ผู้ใดขัดขวางการทำงานของเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติตามคำสั่งของ กกม. ต้องมีโทษ
จำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือ ปรับไม่เกิน 60,000 บาท หรือทั้งจำ ทั้งปรับ

8. กรณีที่ผู้กระทำผิดเป็นนิติบุคคล ให้ผู้ซึ่งสั่งการให้เกิดความผิดนั้นเป็นผู้รับโทษ

หน่วยที่ 7

กฎหมายลิขสิทธิ์

1. ความสำคัญของกฎหมายลิขสิทธิ์

กฎหมายลิขสิทธิ์ หรือ พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์เป็นกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองงานที่บุคคลสร้างสรรค์ขึ้นด้วยสติปัญญา ความรู้ ความสามารถของตนเอง โดยเป็นความคุ้มครองไม่ให้บุคคลอื่นมาลอกเลียนแบบ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ ซึ่งหากพบว่าบุคคลใดละเมิดงานลิขสิทธิ์ของผู้อื่น บุคคลนั้นจะต้องได้รับโทษตามพระราชบัญญัตินี้

2. ความหมายของคำศัพท์ที่ควรทราบ

ผู้สร้างสรรค์

หมายถึง ผู้ที่ทำหรือผู้ที่ก่อให้เกิดงาน ที่เป็นงานลิขสิทธิ์
ตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้สร้างสรรค์เป็นผู้ที่คิดประดิษฐ์
งานขึ้นมาเอง โดยไม่ได้มีการ
ทำซ้ำ ดัดแปลง จากงานอัน
มีลิขสิทธิ์ของผู้อื่น

ลิขสิทธิ์

หมายถึง สิทธิแต่ผู้เดียวในการกระทำการใด ๆ เกี่ยวกับงานที่ได้สร้างสรรค์ขึ้นจากสติปัญญา ความรู้ ความสามารถ และด้วยความวิริยอุตสาหะของตนโดยไม่ได้ลอกเลียนแบบงานของผู้อื่น โดยผู้สร้างสรรค์ จะได้รับความคุ้มครองทันทีโดยไม่ต้องจดทะเบียนสิทธิแต่ผู้เดียวในการกระทำการใด ๆ

เจ้าของลิขสิทธิ์ มีสิทธิดังนี้

1. สิทธิในการทำซ้ำ

2. สิทธิในการดัดแปลง

3. สิทธิในการเผยแพร่ต่อสาธารณชน

4. ให้เช่าต้นฉบับหรือสำเนา

5. ให้ประโยชน์อันเกิดจากลิขสิทธิ์

6. อนุญาตให้ผู้อื่นทำงานนั้นไปทำซ้ำ

การโฆษณา

หมายถึง การนำเสนอจำลองของงานไม่ว่าในรูปหรือลักษณะอย่างใดที่สร้างขึ้น โดยความยินยอมของผู้สร้างสรรค์ออกจำหน่ายโดยสำเนาจำลองนั้นมีปรากฏต่อสาธารณชนเป็นจำนวนมาก พอสมควร ตามสภาพของงานนั้น แต่ไม่ได้หมายรวมถึงการแสดง หรือการทำให้ปรากฏซึ่งนาฏกรรม ดนตรีกรรม หรือภาพยนตร์ การบรรยายหรือปาฐกถาซึ่งวรรณกรรม การแพร่เสียงแพร่ภาพเกี่ยวกับงานใด การนำศิลปกรรมออกแสดง และการก่อสร้างงานสถาปัตยกรรม

ข้อมูลการบริหารสิทธิ

หมายถึง ข้อมูลที่บ่งชี้ถึงผู้สร้างสรรค์ งานสร้างสรรค์ นักแสดง การแสดง เจ้าของลิขสิทธิ์ หรือระยะเวลาและเงื่อนไขในการใช้งานอันมีลิขสิทธิ์ ตลอดจนตัวเลขหรือรหัสแทนข้อมูล ดังกล่าว โดยข้อมูลนี้ติดอยู่หรือปรากฏเกี่ยวข้องกับงานอันมีลิขสิทธิ์หรือสิ่งบันทึกการแสดง

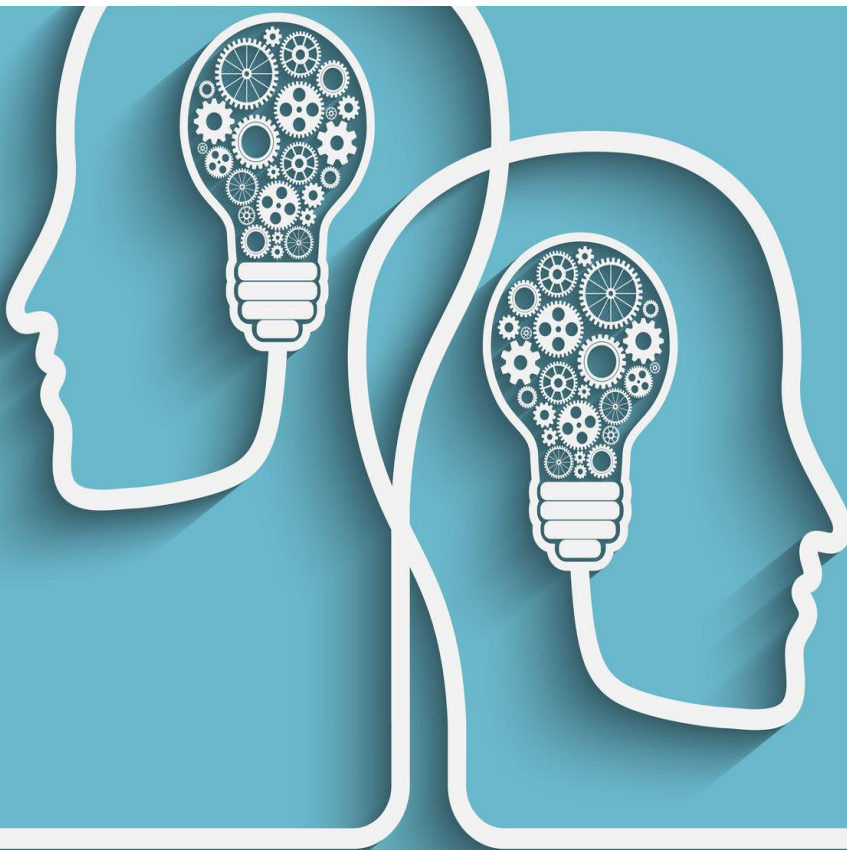
มาตรการทางเทคโนโลยี

หมายถึง เทคโนโลยีที่ออกแบบมาเพื่อป้องกันการทำซ้ำ หรือควบคุม การเข้าถึงงานอันมีลิขสิทธิ์หรือสิ่งบันทึกการแสดง โดยเทคโนโลยีนี้นำมาใช้กับงานอันมีลิขสิทธิ์ หรือสิ่งบันทึก การแสดงนั้นอย่างมีประสิทธิภาพ

การหลบเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยี

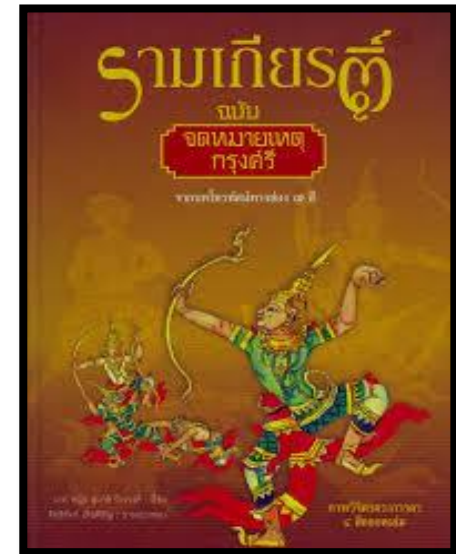
หมายถึง การกระทำด้วยประการใด ๆ ที่ทำให้มาตรการทางเทคโนโลยีไม่เกิดผล

1. วรรณกรรม

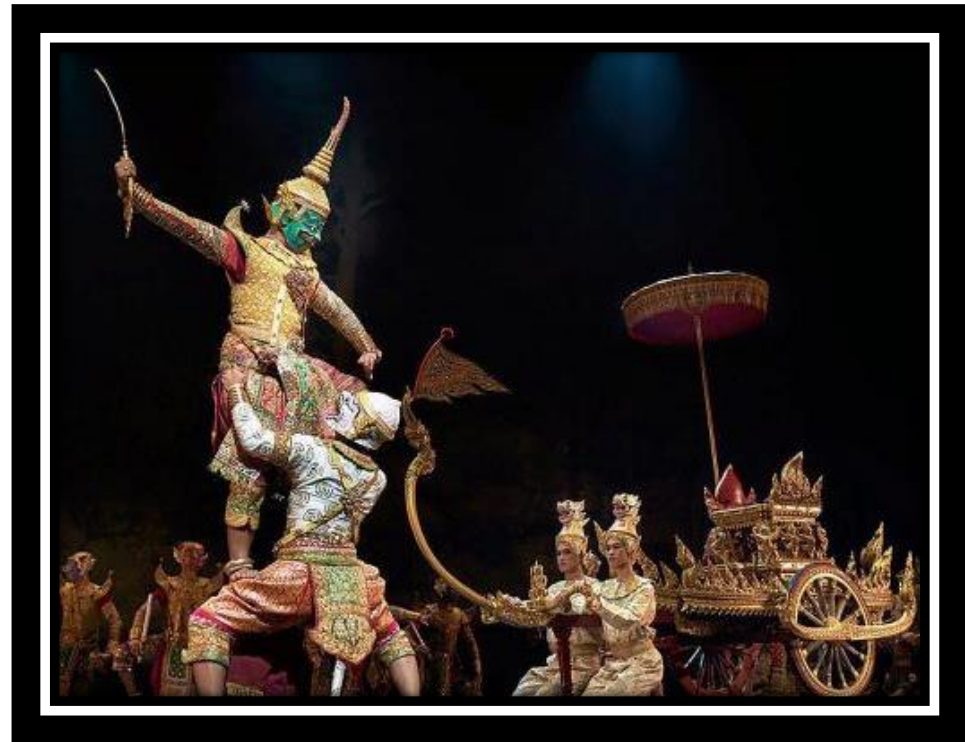
งานนิพนธ์ที่ทำขึ้นทุกชนิด เช่น หนังสือ จุลสาร สิ่งเขียน สิ่งพิมพ์ คำปราศรัย สุนทรพจน์ ปาฐกา เทศนา รวมถึงโปรแกรมคอมพิวเตอร์ด้วย

2.

นาฏกรรม

งานที่เกี่ยวกับการรำ การเต้น การทำท่า หรือการแสดงที่ประกอบขึ้น เป็นเรื่องราว รวมถึงการแสดงโดยวิธีใบ้ด้วย

3. ศิลปกรรม

1. งานจิตรกรรม

2. งานประติมากรรม

3. งานภาพพิมพ์

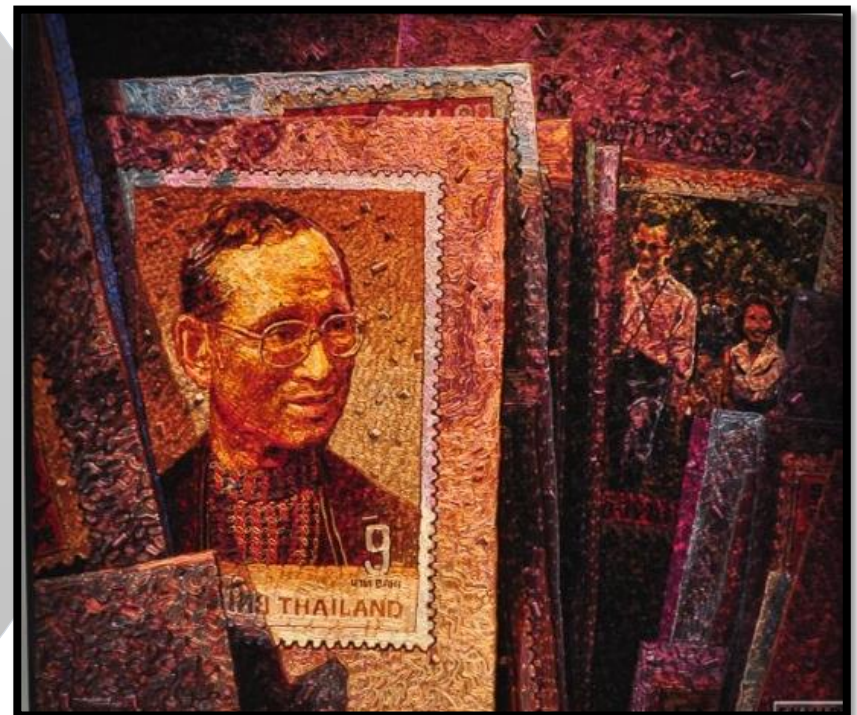
4. งานสถาปัตยกรรม

5. งานภาพถ่าย

6. งานภาพประกอบ

7. งานศิลปะประยุกต์

ตัวอย่าง งานศิลปกรรม

4.

ดนตรีกรรม

เป็นงานที่เกี่ยวกับเพลงที่แต่งขึ้นเพื่อบรรเลงหรือขับร้อง ทั้งมีทำนอง และคำร้อง
หรือมีทำนองเพียงอย่างเดียว รวมถึงโน้ตเพลงหรือแผนภูมิเพลงที่ได้แยกและเรียบ
เรียงประสานเสียงแล้ว

ตัวอย่าง งานดนตรีกรรม

5. งานโสตทัศนวัสดุ

เป็นงานที่ประกอบด้วยลำดับของภาพ โดยบันทึกลงในวัสดุ ไม่ว่าจะเป็นลักษณะอย่างไร
อันสามารถที่จะนำมาเล่นซ้ำได้อีกโดยเครื่องมือที่จำเป็นสำหรับการใช้วัสดุนั้น รวมถึง
เสียงประกอบด้วย (ถ้ามี)

ตัวอย่าง งานโสตทัศนวัสดุ

เป็นงานโสตทัศนวัสดุอันประกอบ ด้วยลำดับของภาพที่สามารถนำออกฉายต่อเนื่องได้ หรือสามารถบันทึกลงบนวัสดุอื่นเพื่อนำออกฉายต่อเนื่องได้อย่าง ภาพยนตร์ รวมถึงเสียงประกอบด้วย (ถ้ามี)

ตัวอย่าง งานภาพยนตร์

7.

สิ่งบันทึกเสียง

เป็นงานที่ประกอบด้วยลำดับของเสียงดนตรี เสียงการแสดง หรือเสียงอื่นใด บันทึกลงในวัสดุไม่ว่ามีลักษณะใดๆ สามารถนำมาเล่นซ้ำได้อีกโดยใช้เครื่องมือที่จำเป็นสำหรับการใช้วัสดุนั้น โดยมีได้หมายรวมถึงเสียงประกอบภาพยนตร์ หรือเสียงประกอบสตัดทัศน์วัสดุอย่างอื่น

ตัวอย่าง การแสดงดนตรีสด

8. งานแพร่เสียงแพร่ภาพ

เป็นงานที่นำออกสู่สาธารณชนโดยการแพร่เสียงทางวิทยุกระจายเสียง การแพร่เสียงหรือภาพทางวิทยุ โทรทัศน์ หรือโดยวิธีอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน

ตัวอย่าง งานแพร่ภาพทางโทรทัศน์

9. งานอื่นใด

ในแผนการรณคดี วิทยาศาสตร์ ศิลปะ

ตัวอย่าง งานวิทยาศาสตร์

4. งานที่ไม่มีลิขสิทธิ์

1. ข่าวประจำวัน ข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่มีลักษณะเป็นข่าวสาร ไม่ใช้งานในแผนการรณคดี วิทยาศาสตร์
2. รัฐธรรมนูญ และกฎหมาย
3. ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง คำชี้แจง และหนังสือโต้ตอบของกระทรวง ทบวง กรม
4. คำพิพากษา คำสั่ง คำวินิจฉัย และรายงานของทางราชการ
5. คำแปลและการรวบรวมสิ่งต่าง ๆ ตั้งแต่ 1-4 ที่กระทรวง ทบวง กรม

5. การได้มาซึ่งลิขสิทธิ์

1.

ลิขสิทธิ์ของผู้สร้างสรรค์

ก

ผู้สร้างสรรค์ที่เป็นบุคคลธรรมดาต้องเป็นผู้มีสัญชาติไทย หากเป็นนิติบุคคล จะต้องจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายไทย ทั้งนี้ไม่ว่างานนั้นจะอยู่ในประเทศหรือนอกประเทศ

ข

ผู้สร้างสรรค์ เป็นผู้มีสัญชาติอยู่ในประเทศที่เป็นทวีภาคีแห่งอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วย

ค

ผู้สร้างสรรค์มิได้มีสัญชาติไทย หรือสัญชาติของประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิแห่งประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วย แต่อยู่ในประเทศไทย หรืออยู่ในประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญาดังกล่าว ตลอดระยะเวลาหรือเป็นส่วนใหญ่ในการสร้างสรรคงาน

2.

ลิขสิทธิ์ของนายจ้าง

พนักงาน หรือลูกจ้างที่มีสัญญาจ้างงานอย่างถูกต้องตามกฎหมาย เมื่อได้สร้างสรรค์งานขึ้นมา ถือเป็นลิขสิทธิ์ของลูกจ้าง หากต้องการ ยกลิขสิทธิ์ในงานให้แก่นายจ้าง จะต้องทำข้อตกลงเป็นหนังสือเพื่อ แสดงว่าลูกจ้างประสงค์ดังกล่าวจริง

งานที่ลูกจ้างตามสัญญาจ้างทำของได้สร้างสรรค์ขึ้น เป็นลิขสิทธิ์ของผู้ว่าจ้าง
เว้นแต่ได้มีการตกลงกันไว้เป็นอย่างอื่น

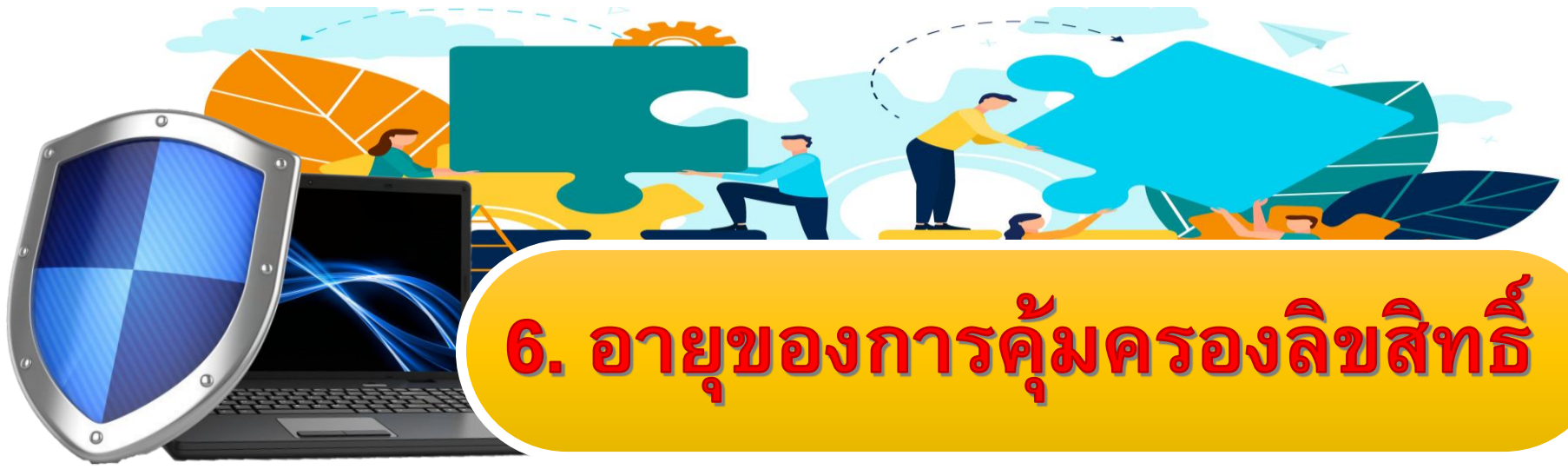

4.

ลิขสิทธิ์ของหน่วยงานของรัฐ

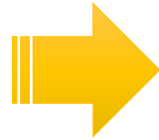
งานที่ลูกจ้างตามสัญญาจ้างทำของได้สร้างสรรค์ขึ้น เป็นลิขสิทธิ์ของผู้ว่าจ้าง
เว้นแต่ได้มีการตกลงกันไว้เป็นอย่างอื่น

6. อายุของการคุ้มครองลิขสิทธิ์

1. บุคคลธรรมดา

กำหนดไว้ตลอดอายุของผู้สร้างสรรค์ และ
ต่อไปอีกเป็นเวลา 50 ปีนับจากผู้สร้างสรรค์
ถึงแก่ความตาย

2. นิติบุคคล

กำหนดอายุการคุ้มครองไว้ 50 ปี

3. กรณีเป็นผู้สร้างสรรค์ร่วม

กำหนดไว้ตลอดอายุของผู้สร้างสรรค์ร่วม
และมีอายุต่ออีก 50 ปี นับจากผู้สร้างสรรค์
ร่วมคนสุดท้ายถึงแก่ความตาย

การละเมิดสิทธิ์

1.

หลักทั่วไป

1.1 การทำซ้ำ การดัดแปลง เผยแพร่ต่อสาธารณชนต่องานที่มีลิขสิทธิ์ ถือเป็นการละเมิด

1.2 การนำงาน ลิขสิทธิ์ของผู้อื่นมาใช้เพื่อหากำไร ให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์

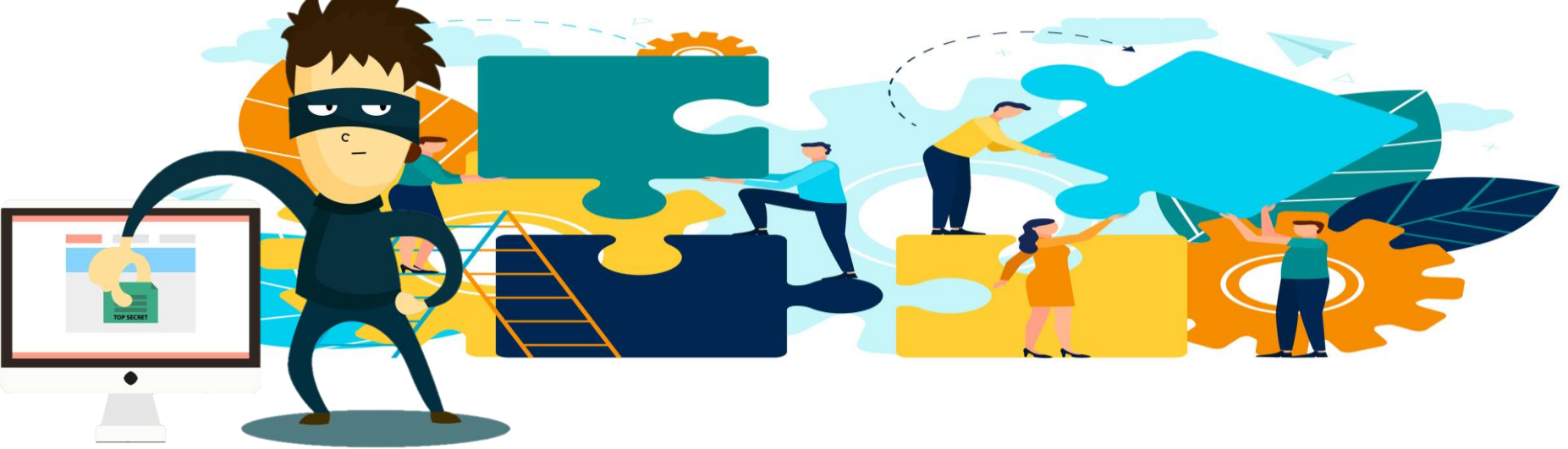

2.

หลักเกณฑ์เฉพาะที่ใช้กับงานลิขสิทธิ์บางงาน

2.1

งานโสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์หรือสิ่งบันทึกเสียง หากนำมาทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ต่อสาธารณชน ให้เช่าต้นฉบับหรือสำเนา งาน ทั้งในส่วนของเสียง และภาพ ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์

2.2

งานแพร่เสียง แพร่ภาพ การกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งแก่งาน หากไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ ไม่ว่าจะเป็นส่วนเสียงหรือส่วนภาพ ให้ถือเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์

2.3

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ต่อสาธารณชน ให้เช่าต้นฉบับ สำเนาทางโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ ถือเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์

บทลงโทษ

1.

ผู้ที่รู้อยู่แล้ว หรือควรรู้ว่าสิ่งที่กระทำการละเมิดลิขสิทธิ์ หากเป็นการกระทำโดยไม่แสวงหากำไร **ปรับตั้งแต่ 10,000-100,000 บาท** หากเป็นการกระทำเพื่อการค้า **จำคุกตั้งแต่ 3 เดือน ถึง 2 ปี หรือ ปรับตั้งแต่ 50,000-400,000 บาท**

2.

ผู้ใดไม่มาให้ถ้อยคำ หรือไม่ส่งเอกสาร หรือ วัตถุใด ๆ ตามที่คณะกรรมการ หรือคณะอนุกรรมการสั่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือปรับไม่เกิน 50,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

3.

ค่าปรับที่ได้ชำระตามคำพิพากษา ให้จ่ายแก่เจ้าของลิขสิทธิ์เป็นจำนวนกึ่งหนึ่ง

หน่วยที่ 8

กฎหมายสิทธิบัตร

1. ความรู้เกี่ยวกับสิทธิบัตร

ค ความหมายของสิทธิบัตร

สิทธิบัตร หมายถึง หนังสือสำคัญที่ออกเพื่อให้ความคุ้มครองการประดิษฐ์ หรือการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่เป็นการประดิษฐ์ขึ้นใหม่ หรือเป็นการประดิษฐ์ที่มีขั้นตอนการประดิษฐ์สูงขึ้น และสามารถประยุกต์ทางอุตสาหกรรมได้ สิทธิบัตรอยู่ในรูปของหนังสือสำคัญ การจะได้รับสิทธิบัตรหรือไม่นั้น จะต้องผ่านการพิจารณาหลักเกณฑ์ตามกฎหมาย

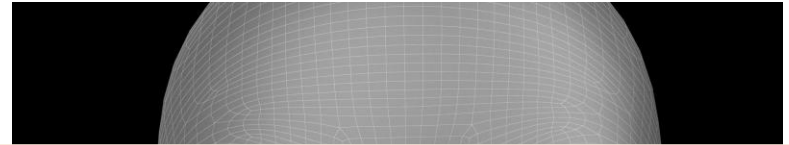

ประเภทของสิทธิบัตร

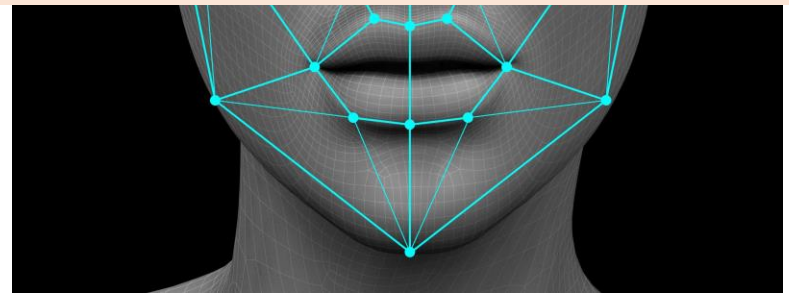

1.

สิทธิบัตรการประดิษฐ์

เป็นทรัพย์สินทางปัญญาที่เกิดจากผลงานสร้างสรรค์จากการประดิษฐ์ ที่มีลักษณะของการแก้ปัญหาทางเทคนิคที่ไม่สามารถคิดขึ้นได้ง่าย มีระยะเวลาในการคุ้มครอง 20 ปี

2.

สิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์

หมายถึง สิทธิที่รัฐออกให้เพื่อคุ้มครองการออกแบบผลิตภัณฑ์ ที่มีลักษณะตามกฎหมายกำหนดเป็นพิเศษ โดยให้สิทธิที่จะผลิตสินค้า และจำหน่ายแต่เพียงผู้เดียวภายในช่วงระยะเวลาหนึ่ง

3.

อนุสิทธิบัตร

เป็นทรัพย์สินทางปัญญาที่เกิดจากผลงานสร้างสรรค์ จากการประดิษฐ์คิดค้นที่ไม่มีความซับซ้อน มีการใช้เทคโนโลยีไม่สูงมากนัก หรือเป็นการประดิษฐ์ที่มีการคิดค้นเพียงเล็กน้อย แต่ต้องเป็นการประดิษฐ์ใหม่ และสามารถประยุกต์ใช้ทางอุตสาหกรรมได้และมีประโยชน์ใช้สอยมากขึ้น มีระยะเวลาในการคุ้มครอง 10 ปี

2. สิทธิบัตรการประดิษฐ์

สิทธิบัตรการประดิษฐ์

เป็นทรัพย์สินทางปัญญา ที่เกิดจากการสร้างสรรค์ผลงานจากการประดิษฐ์ ที่มีลักษณะของการแก้ปัญหาทางเทคนิคที่ไม่สามารถคิดขึ้นโดยง่าย เมื่อได้สร้างงานขึ้นมา ผู้สร้างสรรค์ ควรขอรับความคุ้มครองโดยการขอรับสิทธิบัตร

การประดิษฐ์ที่ขอรับสิทธิบัตรได้

1.

ผลิตภัณฑ์ เป็นสิ่งที่มนุษย์ผลิตขึ้น เช่น เครื่องมือ เครื่องใช้ ซึ่งมนุษย์คิดขึ้นมา ไม่ได้เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ

2.

กรรมวิธี คือ วิธีการ กระบวนการ หรือกรรมวิธีในการประดิษฐ์

การประดิษฐ์ที่ขอรับสิทธิบัตรได้

1. เป็นการประดิษฐ์ขึ้นใหม่
2. เป็นงานประดิษฐ์ที่มีขั้นตอนการประดิษฐ์สูงขึ้น
3. เป็นการประดิษฐ์ที่สามารถนำมาใช้ทางอุตสาหกรรมได้

การประดิษฐ์ที่ขอรับสิทธิบัตรไม่ได้

1. จุลชีพและส่วนประกอบส่วนใดส่วนหนึ่งของจุลชีพที่มีอยู่ตามธรรมชาติ
2. กฎเกณฑ์และทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์
3. ระบบข้อมูลสำหรับการทำงานของเครื่องคอมพิวเตอร์
4. วิธีการวินิจฉัย บำบัด หรือรักษาโรคมมนุษย์ หรือสัตว์
5. การประดิษฐ์ที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อย ศีลธรรมอันดี อนามัยหรือสวัสดิภาพของประชาชน

ตัวอย่าง สิทธิบัตรการประดิษฐ์

เลขที่สิทธิบัตร	00000	สป/200 - ข
		
สิทธิบัตรการประดิษฐ์		
อาศัยอำนาจตามความในพระราชบัญญัติสิทธิบัตร พ.ศ. 2522		
อธิบดีกรมทรัพย์สินทางปัญญาออกสิทธิบัตรฉบับนี้ให้แก่		
บริษัท ทรัพย์สินทางปัญญา จำกัด		
สำหรับการประดิษฐ์ตามรายละเอียดการประดิษฐ์ ข้อถือสิทธิ และรูปเขียน (ถ้ามี)		
ปรากฏในสิทธิบัตรนี้		
เลขที่คำขอ	0000000000	
มอบรับสิทธิบัตร	15 กรกฎาคม 2551	
ประดิษฐ์	นายตรี ช่างประดิษฐ์	
แสดงถึงการประดิษฐ์	อุปกรณ์จัดซื้อเฟอร์นิเจอร์ไอเสีย	
ให้ผู้ทรงสิทธิและหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยสิทธิบัตรทุกประการ		
ออกให้	ณ วันที่ 29 เดือน กันยายน พ.ศ. 2559	
หมดอายุ	ณ วันที่ 14 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2571	
(ลงชื่อ)..... (นายสุวิทย์ สงวนดีกุล) รองอธิบดีกรมทรัพย์สินทางปัญญา ปฏิบัติราชการแทน อธิบดีกรมทรัพย์สินทางปัญญา ผู้ออกสิทธิบัตร		
พนักงานเจ้าหน้าที่		
หมายเหตุ	1. ผู้ทรงสิทธิบัตรต้องชำระค่าธรรมเนียมรายปีเริ่มในปีที่ 5 ของอายุสิทธิบัตร มิฉะนั้นสิทธิบัตรจะสิ้นอายุ 2. ผู้ทรงสิทธิบัตรจะขอชำระค่าธรรมเนียมรายปีล่วงหน้าโดยชำระทั้งหมดในคราวเดียวก็ได้ 3. การอนุญาตให้ใช้สิทธิตามสิทธิบัตรและการโอนสิทธิถือความเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่	
025992		

3. สิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์

สิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์

การออกแบบผลิตภัณฑ์ที่จะขอรับสิทธิบัตรได้ จะต้องเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่
และเป็นการออกแบบผลิตภัณฑ์เพื่ออุตสาหกรรม และหัตถกรรมเท่านั้น

การออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ไม่ถือว่าเป็นการออกแบบผลิตภัณฑ์ใหม่

1. แบบผลิตภัณฑ์ที่มีหรือใช้กันอย่างแพร่หลายอยู่แล้วในราชอาณาจักร ก่อนวันขอรับสิทธิบัตร
2. แบบผลิตภัณฑ์ที่ได้มีการเปิดเผยภาพสาธารณะสำคัญ
3. แบบผลิตภัณฑ์ที่คล้ายกับผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่แล้ว ใช้กันอย่างแพร่หลาย
4. ผลิตภัณฑ์ที่เคยประกาศโฆษณามาแล้วก่อนวันขอรับสิทธิบัตร

4. อนุสิทธิบัตร

อ อนุสิทธิบัตร

เป็นหนังสือสำคัญที่ออกให้เพื่อคุ้มครองการประดิษฐ์ขึ้นมาใหม่
ที่สามารถ ประยุกต์ทางอุตสาหกรรมได้ มีอายุ 6 ปี

กฎหมายกำหนดการขอรับอนุสิทธิบัตร

1. บุคคลใดจะขอรับอนุสิทธิบัตรและสิทธิบัตรสำหรับการประดิษฐ์อย่างเดียวกันไม่ได้
2. ผู้ขอรับอนุสิทธิบัตรมีสิทธิขอเปลี่ยนแปลง ประเภทของสิทธิที่จะขอรับจากอนุสิทธิบัตร เป็นสิทธิบัตร หรือจากสิทธิบัตรเป็นอนุสิทธิบัตรได้ก่อนการจดทะเบียนการประดิษฐ์ และออกอนุสิทธิบัตร
3. ภายใน 1 ปี นับจากวันโฆษณาการจดทะเบียนการประดิษฐ์ และออกอนุสิทธิบัตร บุคคลผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอาจขอให้ตรวจสอบว่าการประดิษฐ์ที่ได้รับอนุสิทธิบัตร มีลักษณะตามที่ได้รับอนุญาตหรือไม่

5. ผู้ทรงสิทธิบัตร

ผู้ทรงสิทธิบัตร

ผู้ประดิษฐ์

นายจ้างของผู้ประดิษฐ์

ผู้รับโอนสิทธิ์

นายจ้างของผู้ประดิษฐ์

การเพิกถอนสิทธิบัตร

1.

ผู้ทรงสิทธิบัตรซึ่งขอใช้สิทธิบัตร ไม่ใช่สิทธิภายในเวลา 2 ปี นับแต่ได้รับอนุญาต

2.

ผู้ทรงสิทธิบัตรได้อนุญาตให้บุคคลอื่นใช้สิทธิบัตรของตนโดยไม่ถูกต้องตามกระบวนการที่แจ้งไว้ในพระราชบัญญัติ (ตามมาตรา 41)

6. บทกำหนดโทษ

1.

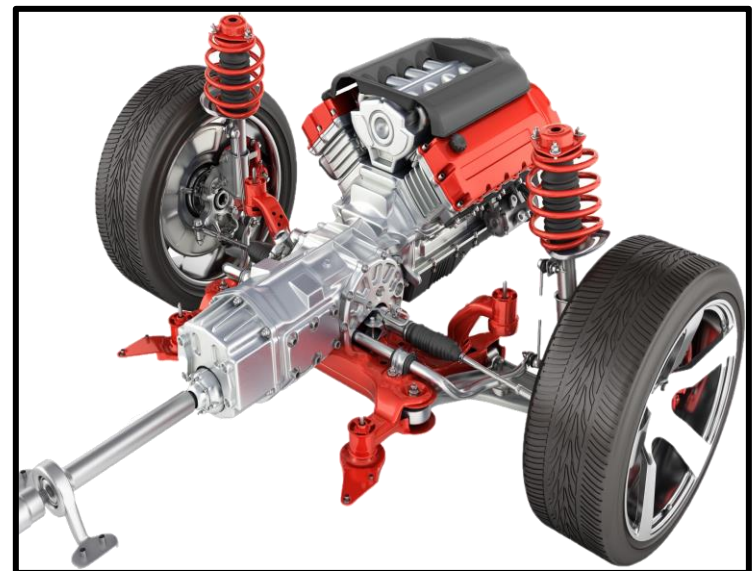
เจ้าพนักงานผู้ใดเปิดเผยรายละเอียดของการประดิษฐ์ หรือเปิดเผยรายละเอียดของการประดิษฐ์ ที่อธิบดีสั่งให้ปกปิดสาระสำคัญเพราะเกี่ยวข้องกับ ความมั่นคงแห่งชาติ ระวังโทษ**จำคุกไม่เกิน 2 ปี** หรือ **ปรับไม่เกิน 200,000 บาท** หรือ**ทั้งจำทั้งปรับ**

2.

ผู้ใดซึ่งรู้ว่าการประติษฐ์นั้นได้มีผู้ยื่นขอรับสิทธิบัตรไว้แล้ว เปิดเผยรายละเอียดการประติษฐ์ ไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

3.

ผู้ใดใช้คำว่า “สิทธิบัตรไทย” หรือ “อนุสิทธิบัตรไทย” โดยไม่ได้รับอนุญาต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

4.

ผู้ใดละเมิดสิทธิบัตรของผู้อื่น ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 400,000 บาท หรือ ทั้งจำทั้งปรับ

5.

ผู้ใดละเมิดสิทธิบัตรของผู้อื่น ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 400,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

